

RYAN CAHILL

PŘELOŽIL JIŘÍ HRON

NÁRODY POVSTANOU, HRDINOVÉ PADNOU.

Z TEMNOTY A SVĚTLA

EFERIJSKÁ SÁGA

Z TEMNOTY A SVĚTLA

Copyright © Ryan Cahill 2021

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jiří Hron, 2026

Cover © Stuart Bache Design, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7178-3 (pdf)

RYAN CAHILL

Z TEMNOTY A SVĚTLA

Eferijská sága
svazek druhý

přeložil Jiří Hron

FOBOS

Rekapitulace	9
1. Hradby	15
2. Nový král	22
3. Bod zlomu	28
4. Vlk v rouše beránčím.	42
5. Hlubiny.	51
6. Slova ze stínů.	71
7. Společenství.	84
8. Probuzení.	94
9. Stíny povstávají.	103
10. Stín věcí ztracených.	120
11. Domov je v srdci.	142
12. Bouřná	163
13. Mít pro co bojovat	171
14. Světlo na konci tunelu	179
15. Staří přátelé.	188
16. Tajemství	209
17. Divoký hon	216
18. Všichni královi koně.	224
19. Dotek zimy	238
20. Ani kousek země nedotčený.	258
21. Vždyť jsi doma	275
22. Jezdkyně.	292
23. Wyrmí krev	305
24. Co se nemělo stát	317
25. Stín války	323
26. Naděje	336

27.	Srdce a myslí	347
28.	Roztržštěné kosti a zlomená srdce	359
29.	Plány nad plány	372
30.	Nejtemnější noc	381
31.	Temnota	403
32.	Rodina	411
33.	Odhalení	425
34.	Útěk	433
35.	Stará úmluva	442
36.	Nerozlučná pouta	446
37.	Řetězy	463
38.	Figurky ve hře	471
39.	Běsnění	483
40.	Vítr v plachtách	489
41.	Ztracená magie	503
42.	Nastal čas	507
43.	Vůle	512
44.	Nejisté vyhlídky	526
45.	Když se jedny dveře zavřou	535
46.	Neprošlapaná cesta	542
47.	Voda mocnější krve	550
48.	Pavoučí síť	554
49.	Vlčí doupe	572
50.	Tekutý písek	586
51.	Králův Přístav	592
52.	Myia nithír til diar	601
53.	Z temnoty a světla	618
54.	Válečník	628
	Epilog	646
	Poděkování	650
	Slovníček a seznam postav	652

Mému otci, který mě naučil, že v temnotě
není nic důležitějšího než paprsek světla.

REKAPITULACE

Následující řádky neobsahují úplný popis předchozího děje, ale slouží jen jako obecné shrnutí toho, co se odehrálo v prvním díle této ságy nazvaném *Z krve a ohně*. Mnoha důležitých událostí a postav se dotknu jen letmo a pár jich nezmním vůbec. Mým cílem je připomenout spíše ty, které jsou pro děj *Z temnoty a světla* nejpodstatnější.

Shrnutí obsahuje spoilery.

Z KRVE A OHNĚ

Kapitán Kallinvar a jeho rytíři najdou posledního poznamenaného, mladíka na pokraji smrti, který na sebe vezme Achyronovo znamení, takže rytířský řád konečně znovu povstane v plné síle.

Čtyři sta let vládne **Fane Mortem Lorijské říši** a udržuje si vliv i nad vznešenými lordy na jihu. **Eferie** zůstává rozdělená na dvě části, mezi nimiž se přímo uprostřed kontinentu rozkládá **Stínobor** a **Spálená země**. Staletí následující po bitvě o **Ilnaen** přežila jen hrstka **drleidů**, kteří si nyní říkají **dračí garda** a jsou zcela věrní Mortemově říši.

Náš příběh začíná v **Dolince**, jedné ze sedmi vesnic ležících na západním okraji eferijské provincie **Illyanara**.

Calen Bryer nedávno viděl své osmnácté jaro, a brzy se proto zúčastní **zkoušky**, která má prověřit jeho odvahu i schopnosti a kterou ne každý přežije. Při čekání se ovšem jen těžko smiřuje se smrtí svého bratra **Haema**. Ten zemřel o dva roky dříve, když v čele městské stráže pronásledoval **uraky** – obrovské krvežíznivé

nestvůry se šedohnědou kůží a mohutnými svaly –, kteří ohrožovali bezpečí Dolinky.

Zatímco se Calen připravuje na zkoušku, jeho sestra **Ella** se chystá Dolinku nadobro opustit. Udržuje tajný milenecký vztah s mladíkem jménem **Rhett Fjorn**, Haemovým nejlepším přítelem.

Když čas zkoušky konečně nadejde, Calen se spolu se svými přáteli **Dannem Pimmem** a **Ristem Havelem** vydává do **Elmského lesa**. Tam musejí chlapci překonat mnoho překážek. Druhou noc je však přepadnou tři mladíci, kteří také plní zkoušku: **Fritz Netley**, **Dennet Hildom** a **Kurtis Swett**. Fritz zasáhne Ristu šípem do nohy a poté ho i s Calenem a Dannem zažene hluboko do lesů.

Kvůli Ristovu zranění a celkovému vyčerpání skupinky se zpáteční cesta vleče. Navíc při ní chlapci narazí na pár uraků. Podaří se jim nestvůry zabít, ale vděčí za to spíš štěstí než svému umu. Právě tehdy Rist zjistí, že se umí dotknout **Jiskry**, která představuje zdroj magické síly. Svým dvěma přátelům ale nic neřekne, protože se bojí, jak by reagovali.

Když trojice dorazí zpět do Dolinky s hlavou uraka ve vaku, musí čelit otázkám rady starších, vedené **Erdhardtem Hammer-smithem**. Poté jsou Calen, Dann a Rist vyhlášeni vítězi lovu a Calen si zatančí s Anyou Grittenovou, dívkou, která se mu už dlouho líbí. K tomu jim hraje narvonská bardka **Belina Louna**.

Několik dní po oslavách předá otec Calenovi elfský meč, který kdysi dávno dostal darem i on sám. Calen poté s Ristem a Dannem odjíždí do blízkého Miltonu, aby otcovým jménem doručil zasilku zbraní a brnění a utratil něco ze své výhry.

V miltonském hostinci se Calen a Dann připojí ke skupince mužů, kteří házejí sekerkami na terč. Pocházejí z **Drifaienu** a jmenují se **Alleron**, **Baird**, **Kettill**, **Leif**, **Fell**, **Audun** a **Destin**. Při hře Calena osloví mladík jménem **Erik**. Ukáže se, že sám umí házet velmi dobře, ale poté zničehonic odejde. Když si Calen všimne, že v hostinci nechal plášť, vyběhne za ním ven.

Na dvoře se Erik se svým bratrem **Dahlenem** a otcem **Aesonem** dostanou do potyčky s říšskými vojáky, do níž se Calen

příplete a poprvé v životě někoho zabije. Všichni tři přátelé poté s Erikem, Dahlenem a Aesonem prchnou do Elmského lesa.

Mezitím se Ella s Rhettem konečně vydávají na cestu do **Berony**, aniž vědí, co se v Miltonu stalo. Svým rodinám nechávají na vysvětlenou jen dopisy.

V Elmském lese na šestičlennou skupinku zaútočí urakové, ale zachrání ji **Asius**, obr neboli **jotnar** se světle modrou kůží a přirozenou schopností používat Jiskru. Později téhož večera, když se v lese všichni utáboří, uslyší Calen hlas, který vychází z Aesonovy brašny a volá ho. Šeptá při tom slova „*Draleid n’aldryr*“.

Calen s přáteli se dozvědí, že říše po nich nepřestane pátrat a že by se v ohrožení mohly ocitnout i jejich rodiny. Proto se ještě v noci všichni tři vyplíží z tábora a odjedou na koních zpět do Dolinky.

Ačkoli to Calen netuší, Aeson ví o hlasu, který chlapec slyšel, a věří, že Calen je prvním svobodným draleidem od chvíle, kdy padl **Řád**. I proto Aeson, Dahlen, Erik a **Therin** – elf, jehož Calen mylně považuje pouze za barda – vyrazí za trojici přátel do Dolinky.

Když Calen, Rist a Dann ke vsi dojedou, rozdělí se a zamíří ke svým rodinám. Calen zjistí, že rodiče právě vyslyšají říšští vojáci. Dva z nich pozná, protože je viděl už při potyčce u miltonského hostince. Prvním je muž v rudém plášti, **inkvizitor Rendall**, druhým pak voják v černé, **Farda Kyrana**. Během následné roztržky Rendall zabije Calenova otce a Farda jeho matku. Calen unikne jen díky včasnému zásahu Aesona, Erika, Dahlena a Therina.

Skupina prchne opět do Elmského lesa, kde se Calen oboří na Aesona a chce vědět, proč je říše pronásleduje. Aeson mu prozradí, že s sebou v brašně veze dračí vejce. Tím se vše mění, protože po celých čtyři sta let od rozkolu se nevylíhl jediný eferijský drak. Aesonovo vejce ovšem nepochází z Eferie, nýbrž z ledových plání vzdálené Valacie. Calen věří, že celá jeho rodina včetně Elly zemřela, a protože ho vojáci určitě nepřestanou hledat, souhlasí, že s Aesonem a ostatními pojede do **Belduaru**, legendárního města, které říši stále vzdoruje. Dann s Ristem nechťejí Calena nechat samotného, a tak se ke skupince přidávají.

Ve městě Camylin se Aeson setká se svým kontaktem a spojením po celé Eferii nechá rozeslat dopis s informací, že ke svému dračímu vejci našel draleida, a s výzvou, aby se všichni připravili vzbouřit proti Faneově vládě. Tentýž večer skupinu přepadnou říšští ozbrojenci. Během potyčky zůstanou Rist s Dahlenem sami, načež na ně zaútočí **fantom**. Rista zajme a Dahlena nechá bezvládně ležet na zemi.

Do Camylinu přicestují také Ella a Rhett, ale Calena minou. Rhett zde obdrží dopis od svého strýce **Tannera Fjorna**. Tanner v něm píše, že jemu i Elle koupil lístky na loď, která míří na sever a vyplouvá z přístavu v **Gise**. Protože Eferii rozděluje vedví Spálená země a Stínobor, cestuje se mezi jihem a severem téměř výhradně po moři. Na jihu se však nacházejí jen dva přístavy, z nichž se dá na sever dostat: Gisa a **Falstide**.

Když se ke skupině, která se utábořila v lesích u Camylinu, znovu připojí Dahlen, Calen mu klade Ristův únos za vinu a oba mladíci se rozhádají. Tu noc se z vejce vyklube dračí mládě s bílými šupinami, jehož duše a vědomí zůstanou s těmi Calenovými navždy spojené.

V Dolince se mezitím Farda Kyrana dovídá od Fritze Netleyho o Elle, přestože ho inkvizitor Rendall ujišťoval, že celá Calenova rodina zemřela. Farda pošle vojáky do Gisy i Falstidu, aby Ellu našli, a Fritzovi přikáže jet s nimi.

Jakmile Calen se společníky dorazí do města Midvaen, zjistí, že Belduar čelí říšské blokádě, což skupinku přiměje změnit plány a použít horský průsmyk ve Stínoboru. Cestou se Calen dozví, že díky propojení s drakem získal schopnost dotknout se Jiskry. Tehdy se také naučí první slova z dávného jazyka a rozhodne se, že draka pojmenuje **Valerys**, což znamená *led*.

Ve Stínoboru napadnou výpravu urakové. Při boji Calen vyčerpá z Jiskry tolik energie, že se skoro zabije, ale Therin ho zachrání a skupině přispěchá na pomoc hlídka elfských hraničářů. Jejich kapitán Thalanyl se poté marně snaží přesvědčit Aesona, aby se všichni uchýlili do Aravellu, tajného elfského města, které leží ukryté v srdci Stínoboru už od dob, kdy padl Řád. Pět elfských

hraničářů – **Ellisar, Gaeleron, Vaeril, Alea a Lyrei** – místo toho složí slib, že budou Calena chránit i za cenu vlastního života.

Během cesty průsmykem se Calen od Therina dozví, že Aeson býval kdysi také draleid a měl dračici Lyaru, kterou se říší podařilo ulovit.

Zatímco Calen se svými společníky míří do Belduaru, Ellu s Rhethem zastaví na kupecké cestě do Gisy říšští vojáci. Když jim Ella prozradí své jméno, strhne se potyčka, při níž je Rhett zabit. Ona přežije jen díky tomu, že se objeví **Faenir** – borovlk, kterého její rodina vychovala – a zbývající dva vojáky zadává.

Vyčerpaného Calena, který den co den cvičí s Aesonem i Therinem, navštíví v průsmyku fantom a zjistí, že se drak už vylíhl. Když se o setkání dozví Aeson, žene skupinu do Belduaru ještě rychleji.

V tisíce kilometrů vzdáleném **Al-Naslá**, v palácových prostorách vyčleněných pro **Společenství mágů**, uslyší Rist zaklepaní a do pokoje vstoupí záhadný muž, který se představí jako **bratr Garramon**. Podle jeho slov je Rist ve skutečnosti mág – i když zatím jen začátečník – a má schopnost dotknout se Jiskry.

Když Calen se společníky dorazí do Belduaru, přivítá je král **Arthur Bryne** spolu se svým blízkým přítelem a rádcem **lordem Ihvonem Arnellem**. Calen, Asius, Arthur a Aeson brzy odjíždějí do **Durakduru**, jednoho ze čtyř království **Trpasličích držav**, aby si promluvili s tamními vládci – královnou **Kirou** z Durakduru, královnou **Elenyou** z **Ozrynu**, králem **Hoffnarem** z **Volkuru** a královnou **Pulroan** z **Azmaru**.

Po audienci, jež skončí hlasitou výměnou názorů mezi Calenem a královnou Kirou, proniknou do Durakduru nájemní vrazi a pokusí se zabít Calena, Aesona, Asiuse i všechny trpasličí vládce. Když je útok zmařen, Calen s Asiusem a Aesonem se rychle vracejí do Belduaru, aby ochránili krále Arthura, který musel zpět za nemocným synem **Daymonem**. Než se nalodí na palubu **větrného korábu**, připojí se královna Kira s menší armádou tvořenou příslušníky své gardy a odplouvá do Belduaru spolu s nimi.

Zatímco Calen s Aesonem, Asiusem a trpaslíky proplouvají tunelem pod horou, Ihvon Arnell otevře bránu vedoucí z horského

průsmyku a umožní tak fantomovi a říšské armádě vstup do města. Záhy si však uvědomí, že udělal strašlivou chybu, a rozhodne se rozeznít belduarské zvony, aby před útokem varoval.

Když Calen a ostatní připlují zpět, ve městě zuří boje. Mnoho **vrhačů** – obrovských kuší, které dlouhá léta chránily Belduar před dračí gardou – se ocitlo v plamenech a ulice zaplavili říšští vojáci. Skupinka si kleslí cestu městem a postupně se k ní přidávají Ellisar, Dann a Therin.

Všem se podaří dostat až do velké síně, kde se setkají s fantomem. Ten už stihl zavraždit krále Arthura a jeho syna Daymona teď drží jako rukojmí. V následné bitvě zemře elf Ellisar a Dann utrpí těžké zranění, ale nakonec začne Valerys chrlít oheň a spálí fantoma na prach. Po bitvě je Daymon korunován novým belduarským králem.

Vítězství však nemá dlouhého trvání. **Tarmon Hoard**, nový vrchní velitel královny gardy, Daymonovi oznámí, že říšské síly sice ukončily blokádu, ale teď postupují na město a s nimi i dračí garda.

Ella spolu se **Shireou**, další přeživší útoku na kupecké cestě, mezitím truchlí nad ztrátou svých blízkých. Nakonec se rozhodnou, že budou pokračovat z Gisy na sever a využijí k tomu dva lístky, které Tanner koupil pro Rhetta s Ellou. Námořník v přístavišti je nejdříve odmítne pustit na palubu s Faenirem, ale oběma ženám pomůže záhadný cizinec – Farda.

KAPITOLA PRVNÍ

Hradby

Belduar – zima roku 3080 po Zkázě

Musím to krvácení zastavit.

Calen si klekl a s bušícím srdcem opřel trpaslíka o kamenné cimbuří. Čepel pronikla do levé části břicha přesně v místech, kam už nesahala plátová zbroj, ale jen kroužková košile. Calen vzal trpaslíka za ruce a přitiskl mu je na ránu. Krev protékala mezi prsty.

„Musíš si na to tlačit. Slyšíš mě? Pořádně na to tlač!“

Trpaslík unaveně přikývl. Oči měl zastřené a dýchal přerývaně.

Krvácí moc rychle.

„Založte šípy!“ zaburácel Tarmon Hoard, vrchní velitel královny gardy, a jeho hlas se rozléhal nocí. Stál asi o třicet metrů dál a vedle něj Calen spatřil krále Daymona v plné plátové zbroji. Nový panovník chtěl za každou cenu zůstat v čele.

Říšské armádě trvalo pět dní, než se do města probíla. Obráncům se podařilo zastavit nápor až u třetích hradeb města. Díky dvěma dobře provedeným taktickým ústupům z prvních a druhých hradeb sice belduarští nepřišli o tolik bojovníků, ovšem od vnitřního hradu je teď dělila pouze jediná řada opevnění.

„Připravit, zamířit...“

Když se budovy za Calenem se rozletěly na kusy v gejzíru plamenů, musel si zacpat uši. Výbuch rozmetal břidlici a kamenné bloky všude kolem. Calen se celý zachvěl, když uslyšel děsivý křik těch, jimž trosky rozdrtily brnění i kosti. Říšští mágové začali s bombardováním hned poté, co dobyli první řadu hradeb. Mágové Belduaru a hrstka těch, kteří přišli z Držav a měli nějaké

bojové zkušenosti, sice zvládali nejhorší údery odvracet, ale všechny zastavit nemohli.

„Zamířit... Pal!“

Šípy prosvíštěly vzduchem a na říšské vojáky pod opevněním začala přet smrt. Calen odtrhl zrak od trpaslíka a přelétl pohledem hradby. „Vaerile... kde jsi?“

Během bitvy se od něj elfové většinou nehnuli na krok, ale při poslední zteči se Calenovi někam ztratili. V legendách vždy slýchal o válečnické slávě a cti. Tady však vládl jen chaos.

Vaeril by ránu určitě vyléčit dokázal. Trpaslík ale tolik času neměl.

„To nic. Budeš zase v pořádku.“

Calen napnul mysl k Jiskře. Cítil, jak se paprsky plné energie kroutí, zaplétají a ovíjejí jeden kolem druhého. Něco ho vábilo k sálajícím vláknům ohně. Zatáhl za ně, nasál je a nechal proudit do špičky svého meče. Nezbyvalo mu než ránu vypálit. Kvůli puchýřům hrozilo, že se pak snadněji zanítí, ale to vyřeší později. Teď musel zastavit krvácení. To mu vždy kladla na srdce matka. *Nejdřív se věnuj tomu, co spěchá. Všechno ostatní nech na potom.*

Calen dál zahříval hrot meče a sledoval, jak ocel mění barvu a oranžově žhne. „Trochu to zabolí...“

Když si trpaslík uvědomil, k čemu se Calen chystá, zrak se mu na okamžik projasnil. Polkl, ale poté rychle přikývl. „Do toho...“

Ke Calenovi dolehlo řinčení těžkých žebříků narážejících zvenčí do hradeb. Háky, které je měly udržet na místě, klapaly o kámen. Říšští vojáci se připravovali na nový útok. Calen nesměl otálet.

V místě, kde kroužkovou zbroj prorazila nepřátelská čepel, odsunul jednotlivé články stranou. Krátce na trpaslíka kývl, vzniklou mezerou prostrčil špičku meče a přiložil ji přímo na ránu. Ještě než uslyšel zvuk škvářící se kůže, usadil se mu vzadu na patře pronikavý pach spečeného masa. Trpaslík nekřičel. Zatínal čelist a v očích se mu zračila bolest, ale nekřičel.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Calen, když meč odtáhl.

„Jsem Orin, draleide,“ odpověděl trpaslík s bolestivou grimasou a zhluboka oddechoval.

Calena to oslovení nepřekvapilo. Od Daymonovy korunovace znal jeho tvář každý uvnitř těchto hradeb.

„Calene.“ Bitevní vřavou k němu pronikl Erikův hlas a vzápětí ucítil na rameni jeho ruku. Erik měl obličej pokrytý prachem a krví. „Už jsem se bál, že jsme o tebe při tom posledním útoku přišli. Jsi v pořádku?“

Než se Calen postavil, ještě na Orina kývl. Trpaslík zhluboka vydechl a opřel se hlavou o cimbuří.

„Nic mi není. Co ostatní?“

„Od chvíle, kdy jsme se stáhli z druhých hradeb, jsem nikoho neviděl.“

Calen si povzdechl. Taktické ústupy z první a druhé řady opevnění byly sice plánované a zafungovaly skvěle, ale i tak při nich ztratili hodně mužů. Na něco takového Calena nemohlo připravit vůbec nic. Město se proměnilo v horoucí peklo – všude, kam se podíval, pršely šípy, zatímco po obloze létaly ohnivé koule, po jejichž zásahu zbyla z kamene jen hromada rozpálené suti. Calen strávil nespočet hodin procvičováním šermířských technik, ale zdálo se, že o životě a smrti tu rozhoduje jen štěstěna.

„Žebříky! Na pozice a připravte se!“

Calen pohlédl na Erika. Ten jen přikývl, pevně sevřel své meče a otočil se k cimbuří.

„Orine, zvládneš vstát? Musíš se zvednout.“ Calen popadl trpaslíkovu oboustrannou sekeru, která ležela na zemi, a vtiskl mu ji do rukou.

„Ano, draleide, budu stát při tobě. Nechť se tvé ostří nikdy neotupí.“

„A tvůj oheň nevyhasne.“

Trpaslík se na Calena chabě usmál, zapřel se o topor sekery a vytáhl se na nohy.

Zatímco se Calen rozhlížel po hradbách, ovanul mu tvář porýv nočního větru. Nalevo i napravo stáli belduarští vojáci bok po boku s trpaslíky z Držav, přeřezávali provazy, shazovali žebříky a připravovali se na to, co přijde. Calenovi bezděky přeběhl mráz po zádech.

Když po fantomově útoku přispěchala Belduaru na pomoc královna Kira, zbylí tři panovníci příslibili totéž. Bez jejich vojáků už by město zřejmě padlo. Ačkoli to trvalo celých čtyři sta let, lodharští trpaslíci konečně opustili svá horská království. Calen nepochyboval, že už to samo o sobě stačí, aby Therin jednoho dne přišel s dalším poutavým příběhem.

Calen přehlédli město pod sebou a zvlněná údolí táhnoucí se k obzoru. Belduar se proměnil v ruiny: první řada hradeb se na několika místech zbortila úplně a z většiny domů zbyly jen dýmající trosky. Před hradbami zářily do noci táborové ohně říšské armády, nekonečné moře pochodní a košů, z nichž šlehaly plameny. Jako by se k Belduaru přihnál celý sever.

Jak máme tomuhle čelit?

Calen v duchu na okamžik zpanikařil, dokud nespatriil říšské vojáky, kteří po žebřících vyšplhali až nahoru a teď přelézali hradby. Té noci to zdaleka nebylo poprvé.

Když se zpoza cimbuří vynořila červeno-černá helma, Calen se zhluboka nadechl. Počkal, až uvidí bělmo vojákových očí, poté přenesl váhu dopředu a zatař čepel do nechráněného krku. Z rány vytryskla krev, vyvalila se muži i z rozevřených úst a Calen se znechuceně zašklebil. Když meč vytáhl, útočnickovo tělo ochablo. Chvilku ještě viselo na žebříku, než se po zádech zřítilo dolů.

Calen se ani stačil nadechnout a mrtvého vojáka nahradil jiný. Sápál se na hradby a bodal mečem před sebe. Calen ucukl, aby se úderům vyhnul, a trochu zavrával. Když opět získal rovnováhu, uviděl, jak Orin zatíná sekeru útočnickovi do hrudi. Trpaslík nabodnutého muže zvedl přes hradby, přitáhl si ho k sobě a praštil jím o kamennou zem. Nakonec mu šlápl na krk, aby mohl zbraň z těla vypáčit, a beze slova se obrátil zpět k cimbuří. Znovu a znovu se rozmachoval kolem sebe a sekal po říšských vojácích, kteří se pokoušeli hradby zdotat.

V koutku myslí Calen ucítil Valerysovo varování. Uskočil stranou a narazil do zdi, ale o chloupek se tak vyhnul výpadu jiného říšského vojáka.

Hned nato se vzduchem mihl bílý záblesk a dračí mládě se odněkud z nebe sneslo dolů. Jeho drápy pronikly mužovým brněním, jako by to byl list pergamenu. Zatímco drak trhal své oběti hrdlo, Calen vnímal jeho vztek. Planul v něm – v nich obou – tak silně, že jim zatemňoval mozek. Potrásl hlavou a snažil se soustředit. Potřeboval si udržet jasnou mysl. Všiml si, jak na něj Erik upřeně zírá a obočí má zdvižené, jako by se ptal: *Všechno v pořádku?*

Calen jen krátce přikývl.

V tu chvíli se z nebe ozval strašlivý řev otřásající celým městem, až Calenovi přeběhl mráz po zádech. Zvedl hlavu právě včas, aby spatřil proud rudooranžových plamenů, který prozářil oblohu a mířil jeho směrem. Všichni zděšeně křičeli totéž.

„Draci!“

Calenovi narazilo do boku něco těžkého, takže odletěl stranou, mimo dosah jazyků ohně, a tvrdě dopadl na studenou dlažbu.

Nejdříve uslyšel jekot. Lidé i trpaslíci vrískali bolestí, když je plameny pohltily a sežehly až na kost. Calen ucítil kyselou chuť zvratků a pronikla mu i do nosu. S rozechvělými rameny však dokázal obsah žaludku spolknout.

Hned nato se zvedl a rozhlédl se po hradbách, kde ještě před několika okamžiky bojoval nespočet mužů. Teď neviděl nikoho, jen pokroucená ohořelá těla. Vzduch ztěžkl pachem seškvařené kůže. Z cimbuří spáleného dočerna se pod nápořem útoku uvolnily obrovské kusy kamene. Drak znovu zařval, jako když při bouři zaduní hrom.

Calen propadl panice, dokud nezačal znovu matně vnímat Valerysovu přítomnost. Dračí mládě se krčilo na nedaleké střeše, přecházelo sem a tam a upíralo pohled vzhůru. *Díky bohům.*

„Calene, musíme jít. Blíží se další!“

Další?

Calen zvedl oči k nebi. Když spatřil tři obrovité stíny, zachvátil ho děs. Obrysy ještě zvýrazňovalo stříbrné měsíční světlo a záře města hořícího pod nimi. Byli ohromní. Každý měřil od čenichu po ocas nejméně třicet metrů. Zatímco Calen oněměle zíral, jeden

z mohutných stínů se oddělil od zbytku, překvapivou rychlostí se otočil a vrhl se střemhlav k hradbám.

„Ustupte! Zpátky do pevnosti! Chraňte krále!“ rozlehl se nad bitevní vřavou hluboký, silný hlas Tarmona Hoarda. *Aspoň že Daymon je pořád naživu.*

Erik se na Calena otočil s vytřeštěnýma očima. „Calene?“

„Musíme se dostat k Orinovi, nemůžeme...“ Když si Calen uvědomil, kde trpaslík stál, zarazil se. Kolem ležely jen zuhelnatělé ostatky. *Nechť se tvé ostrží nikdy neotupí a tvůj oheň nevyhasne.*

Erik popadl Calena za loket, vytáhl ho na nohy a začal ho postřikovat ke schodům vedoucím z hradeb dolů na ulici. „Musíme jít, *hned!*“

Calen skoro upadl, když cimbuří přeskočil další voják s černým lorijským lvem na prsou. Zuřivě se oháněl mečem a Calen prováhal několik okamžiků, protože pořád musel myslet na ohořelá těla, jejichž zčernalá kůže nepřestávala syčet a praskat.

Soustřed se.

Zvedl meč právě včas, aby vykryl vojákův úder. Odrazil ho k otevřené straně hradeb, pod kterou se rozprostíralo nádvoří. Když útočník setrvačností doklopýtal až k okraji, Calen do něj strčil loktem a muž se zřítíl dolů. Při dopadu se neozvala žádná rána, jen vojákův řev náhle utichl.

Calen se prodíral dál. Všude vládl chaos. Jak obránci opouštěli další řadu opevnění, vyrojilo se zdola ještě víc nepřátel, takže připomínali nekonečné rudo-černé moře.

„Dolů se nedostaneme. Je jich tu moc,“ usoudil odevzdaně Erik, když Calena dohnal.

V koutku Calenovy mysli se o pozornost hlásil Valerys. Calen věděl, co chce drak udělat.

Ne.

Následovaly protesty a nesouhlasné mručení. Přesto však Valerys zůstával na místě, tiskl se k břídlíkové střeše nedaleké budovy a dál bitvu pouze sledoval. Kdyby začal chrlit oheň, aby Calenovi s Erikem uvolnil cestu, akorát by ze sebe udělal terč a tři draci, kteří jim létali nad hlavami, by ho roztrhali na kusy jako hadrovou panenku.

Najednou Calen dostal nápad a otočil se k Erikovi. „Věříš mi?“

„No...“ Erik přimhouřil oči. „Proč?“

„Tak jo, nebo ne?“

„Jo.“

„Až přistaneme, budeme se držet zády u sebe, platí?“ Calen objal Erika kolem ramen, v duchu sáhl po Jiskře a soustředil se na vlákna vzduchu. Když je vtahoval do sebe, lechtal ho po těle chlad.

Snad to vyjde.

„Až přista...“ Erik větu nedokončil, protože Calen zaryl paty do kamene a vrhl se s ním z hradeb dolů.

KAPITOLA DRUHÁ

Nový král

Zatímco padali k zemi, Erik se snažil ze sevření vytrhnout. Calen ho nesměl pustit.

„Věř mi!“ křikl, ale v letu jeho slova odvál vítr.

Calen se potřeboval soustředit a zůstat v klidu. Dál tahal za vlákna vzduchu a ovíjel jimi sebe i Erika. Dlažba se rychle přibližovala. Calen rázem zapochyboval, jestli udělal správně.

Prosím, ať to vyjde.

Když měli nádvoří na dohled, zatlačil vlákny vzduchu proti zemi. Věděl, že musí pád zpomalit. Fungovalo to, skutečně zpomalili, ale ne o dost. Zatáhl za vlákna silněji a dál z Jiskry čerpal energii. Zbývalo jim jen šest metrů. Zatlačil podruhé a znovu se mu povedlo rychlost pádu zmírnit. Jenže to pořád nestačilo.

Tři metry.

Metr a půl.

Na poslední chvíli Calen omotal vlákna vzduchu kolem nich obou a vytvořil tak neviditelnou kouli, která měla zamezit přímému pádu na dlažbu. Zavřel oči.

Když přistáli, ozvala se rána a zvuk, jako když pukne kámen. Calena bolela záda a kolena, ale ne natolik, aby měl strach, že si něco zlomil. Otevřel oči, ale spatřil jen oblaka popela vznášejícího se kolem. Poté se zvedl na kolena Erik. V jedné ruce držel meč a druhou se opíral o zem. Oba klečeli v mělkém kráteru, který tam před jejich skokem nebyl.

„Tohle... už... nikdy... nedělej,“ zajíkal se Erik a škrábal se na nohy.

Zvířenými šedohnědými mračny k nim dolehl hluk bitevní vřavy: ostré řinčení oceli, hlasitý nářek umírajících mužů a dunivé výbuchy, jak se lorijské mágové snažili srovnat město se zemí. Poté se ozval dusot.

Závojem popela pronikla skupinka říšských vojáků, okamžitě se na dvojici vrhla a vyrážela při tom válečný pokřik.

„Žády k sobě!“ zařval Erik a přitiskl se ke Calenovi. „Nespěchej a čekej na příležitost.“

Než to dořekl, ocitli se v obklíčení.

Calen máchl mečem vzhůru, aby odrazil výpad jednoho z útočníků, a poté ho skopl na zem. Sekl po něm čepelí a zároveň tak jinému muži zanechal krvavý šrám na hrudi. Nezáleželo na tom, kolik lorijských padlo – vždy je nahradili další. Zanedlouho měl Calen ruce jako z olova a každý úder ho stál více a více sil.

Když se mračno popela začalo usazovat, spatřil Calen okolní chaos. V každé hlavní ulici, která ústila na nádvoří, se zformovaly řady lidí i trpaslíků, aby se záplavu lorijských vojáků valících se z hradeb i otevřenými branami pokusili zadržet. Mezi rozrůstající se masou nepřátel se přitom stále nacházely osamocené hloučky obránců, kteří bojovali zuby nehty, aby se probili ke svým druhům. Calen a Erik zůstali uvězněni přesně uprostřed. Jakmile si to Calen uvědomil, žaludek se mu stáhl děsem.

Ze všech sil se snažil potlačit strach, který ho rozechvíval, vykryl boční úder a pak jen sledoval, jak se voják hroutí k zemi, když se na něj z oblohy snesl Valerys a zaťal mu drápy do zad. Vzadu v hlavě Calen slyšel spokojené mručení. Jindy zářivě bílé šupiny měl Valerys pokryté krví a našedlým popelem, ale jeho levandulové oči zářily jasně jako vždy.

„Musíme se dostat k jedné z těch řad,“ ukázal Erik na skupinu belduarských vojáků, která blokovala ulici vedoucí k hlavnímu mostu. Oba si začali klestit cestu tak rychle, jak jen v srdci bitvy dokázali. S Valerysem po boku jim to šlo přece jen o něco snáze. Přestože byl asi desetkrát menší než draci křížující oblohu, lorijské vojáky se mu i tak vyhýbali obloukem. Na rozdíl od jižanů totiž draky znali a na vlastní oči viděli, čeho jsou schopní.

Calen s Erikem se dál prosekávali zástupy nepřátel a kousek po kousku se blížili k řadě obránců. Cestou se k nim přidávali ti, kteří mezi lorijskými šíky uvízli. Calen každých pár metrů bezděky vzhledl k nebi. Tři draci se střídavě vrhali k zemi a z tlamy chrtili proudy ohně. Tu a tam odněkud z města vyšlehl blesk, jak se mágové zoufale snažili udělat něco – *cokoli* –, čím by nálety zastavili. Neměli však nejmenší šanci. Každá oblast, z níž kouzlo vyslali, se za pár vteřin topila v plamenech. Jakmile se mág prozradil, znamenalo to jeho konec.

Totéž platilo i pro vrhače, obří kuše připevněné na vrcholku belduarských věží. Bitva by se možná odvíjela jinak, kdyby se jich při fantomově útoku nezničilo tolik. Té noci se však nepřítel zaměřil právě na ně. Teď jich nezbyvala ani čtvrtina, což k účinné obraně nestačilo.

Když se Erik s Calenem přiblížili k zástupu belduarských, ocitli se uprostřed té nejzúřivější bitvy. Příval černé a rudé tu odrážely nachové pláště královy gardy. Calen sledoval, jak vojáci v zářivé plátové zbroji bez jediného zaváhání rozbíjejí šíky nepřátel. Bojovali stejně působivě, jako vypadali. Za každého muže, kterého ztratili, padlo deset lorijských.

„To je draleid!“ rozlehl se nad bitevní vřavou hlas krále Daymona. „Tarmone, dostaňte je sem!“

Vrchní velitel seděl na statném hnědákovi a nachový plášť mu vlál za zády. „Královská gardo, do útoku! Přiveďte draleida zpátky!“

Hned nato se neprostupná řada králových mužů vrhla vpřed, jako když rozbouřená řeka protrhne hráz. Vříteli se mezi říšské vojáky a od mečů jim odletovaly stříkance krve. Na chvíli se zdálo, že je nezastaví vůbec nic. Vmžiku prorazili lorijské šíky, ovšem takřka záhy začali odpadávat pod přívalem úderů. Nepřítel byl mnohem početnější a dorážel na ně ze všech stran. Neměli ani tu nejmenší naději: zaútočili jen proto, aby dali Calenovi s Valerysem a Erikem šanci vyváznout.

Calen se s pochmurným výrazem podíval na Erika. Museli výpadu gardistů využít. Nemohli dopustit, aby všichni ti muži zemřeli nadarmo. Calen pevně sevřel jílec meče a začal si klestit

cestu ke gardě. Valerys vyrážel vpřed a zase ustupoval a trhal na kusy ty lorijské vojáky, kteří si na něj nedali pozor.

Tarmon Hoard, jenž čekal před zástupy obránců, sesedl z koně a popoháněl Calena do bezpečí. „Rychle, draleide, dlouho je takhle neudržíme. Musíme znovu zaujmout pozice.“

Když vrchní velitel odvedl trojici mimo zuřící bitvu, řady králových mužů se za nimi zavřely a s neuvěřitelnou lehkostí se znovu zformovaly do pevné linie.

„Calene, Eriku. Ani nedokážu říct, jak rád vás oba vidím naživu.“ Daymon ladně sklouzl ze svého hnědáka a zamířil ke Calenovi. Zblízka vypadal mladý král vsutku působivě. Onoho bázlivého chlapce, jehož Calen potkal teprve nedávno, nepřipomínal ani v nejmenším. Plátová zbroj se zlatým lemováním se na něm leskla tak, že vypadala jako zrcadlo. Za zády se mu třepotal královský nachový plášť, uvázaný za dva mohutné zdobené nárameníky. Na hrudním plátu se Daymonovi skvěl zlatý symbol Belduaru – meč zkřížený se sekerou na pozadí osamělé hory.

Lord Ihvon Arnell stál za králem a Calenovi jen krátce kývl na pozdrav. Také on působil úplně jinak než při prvním setkání, kdy se v upnutém tmavomodrém kabátci očividně cítil nespůj. Teď měl na sobě brnění a zdálo se, že se v něm snad už narodil. Těžká plátová zbroj, jejíž váha mu spočívala na ramenou, jako by alespoň částečně zahnala chmury, které se mu během posledních dní vryly do tváře. Calen měl dojem, že válka mu ve své jednoduchosti přinesla vítanou úlevu od povinností na královském dvoře.

„Nápodobně, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl Erik králi. „Nezamlhl jste mého otce nebo bratra?“

Daymonovi se ve tváři mihly obavy. „Naposledy jsem je viděl, když těsně před ústupem zadržovali lorijské na druhých hradbách.“

Erik přikývl a zadíval se do země.

Calen s bolestivou grimasou postoupil vpřed. „Co uděláme teď, Vaše Veličenstvo?“ Připadalo mu zvláštní, že tak Daymona oslovuje. Arthur nad podobnými zdvořilostmi vždy pohrdavě mávl rukou. Ale Daymon nebyl Arthur a Calena neoprávil.

„Tarmone, mluvil jsi o přesunu do pevnosti, je to tak?“

„Ano, Vaše Veličenstvo. Trpaslíkům se povedlo spravit některé vrhače v její blízkosti a na opevnění vnitřního hradu jsme rozestavili ty nejmocnější mágy. Pokud se dostaneme dovnitř, měli bychom útok odrazit. Vyčlením oddíl gardistů, aby tu zůstali a kryli náš ústup.“

Daymon se zatvářil nejistě, ale nic nenamítal.

Calenovi však nepřipadalo správné, aby tu část vojáků nechali zemřít jen kvůli přežití hrstky vyvolených. Už už se chystal něco navrhnout, ale nestihl to: z nebe zaburácel ohlušující řev, který se ještě dvakrát zopakoval. Valerys vedle Calena zavřískl a upřel pohled do temné noci.

Lorijští draci proletěli gardistům nízko nad hlavami. Šupiny se jim leskly v záři planoucího města a s každým máchnutím křídel se ozývalo dunění, jež rozechvívalo i samotný vzduch. Když se draci vzdálili, přehnal se za nimi ostrý poryv větru a rozvířil plameny stravující okolní zástavbu.

„Co to, u všech bohů...“

„Míří k pevnosti!“ zvolal kdosi.

Než stačili zareagovat, všichni tři draci dolétli k vnitřnímu hradu a vychrlili ničivý proud ohně. Vzduch vzplanul, jako by ho zapálilo žhnoucí slunce. Něco tak mocného Calen ještě nikdy v životě neviděl a byl k smrti vyděšený. Po těle mu naskočila husí kůže a srdce měl až v kalhotách. I přes hluk probíhající bitvy slyšel nárek a jekot, který se rozléhal celým horským městem. V dlážděných uličkách se křik umírajících nesl stovky metrů daleko, než konečně utichl.

Calen pocítil náhlý příval energie, když jeden z vrhačů vystřelil obrovský projektil a ten zasáhl nejbližšího draka do boku. Drak zuřivě zavyl a v letu udělal několik přemetů, ovšem Calenovo vzepětí brzy pominulo: jeden ze dvou zbylých draků se prudce otočil a hned nato vrcholek věže pohltily plameny, které vrhač proměnily v ohořelé trosky.

Město je ztraceno.

„Vaše Veličenstvo... myslím...“ Obrovitému Tarmonovi jako by se sevřelo hrdlo, když se snažil pochopit, co se právě stalo.

„Musíme do větrných tunelů. Musíme... musíme se dát na ústup. Obávám se, že město je ztraceno.“

„Nejsme přece banda zbabělců!“ odsekl Daymon a oběma rukama strčil vrchního velitele do hrudi. Nebyl sice tak velký jako Tarmon, ale v naleštěné zbroji z něj přesto šel strach. „Belduar nikdy nepadl. Nikdo ho nedobyl už víc než dva tisíce let. A já nedopustím, aby se to teď změnilo!“ Král zaťal zuby. Na spánku mu naběhla žíla a ve tváři trochu zčervenal. „To prostě nedovolím! Ne pošlapu otcovu památku!“ Daymon chytil Tarmona za průramky v brnění a přitáhl si ho blíž. „Slyšíš mě? Nikdy...“

Calen položil Daymonovi ruku na rameno. „Vážně by chtěl zrovna tohle? Vážně by chtěl sledovat, jak umíráte spolu se všemi svými vojáky? Jak se zbytečně obětujete?“

Calen se musel držet, aby ho nepřemohly emoce. V duchu spatřil svého vlastního otce, viděl jeho živý obraz... a poté jeho smrt.

„On by...“ Králův stisk na Tarmonově brnění povolil.

„Životy těch mužů jsou důležitější než váš odkaz. Jste jejich král. Chraňte je.“

Daymon Tarmona pustil. Tvář měl úplně bledou. Kývl na Calena a poté se obrátil zpět k vrchnímu veliteli. „Dej rozkaz k ústupu, Tarmone. Jdeme k větrným tunelům. Město je ztraceno.“

KAPITOLA TŘETÍ

Bod zlomu

„Zaujměte pozice a držte je, dokud evakuace neskončí!“ Tarmon otočil koně a prohlížel si hradbu vojáků bránících průchod na nádvoří. Podobné řady se utvořily na konci všech šesti přístupových cest, které vedly z města k větrným tunelům. Lorijské armády tak nezbyde než soustředit své síly do úzkých uliček, kde její početní výhoda nebude hrát takovou roli.

„Jděte, můj králi, já zůstanu se svými muži. Jakmile se i zbytek armády přesune do tunelů, vydáme se za vámi.“

Daymonovu tvář zkřivil vztek, ale zmizel skoro stejně rychle, jako se objevil. „Ne, Tarmone, to nedovolím. Půjdeš se mnou. To je rozkaz.“

„Nemohu s vámi jít. Jste sice můj král, ale oni jsou mí muži. Nemohu po nich žádat něco, co sám nejsem ochoten udělat.“

Daymon položil vrchnímu veliteli ruce na ramena a zadíval se mu do očí. „Zatraceně, Tarmone, nebuď hlupák! Já tě potřebuju!“

„Přijdu za vámi, můj králi. Hned jak dostanu své muže do bezpečí.“

Daymon na Tarmona upřeně hleděl a zatínal čelist. Zdálo se, že to trvá celou věčnost, ale nakonec zašeptal tak tiše, že ho mohl slyšet jen Calen. „Slib mi, že se vrátíš. Nemůžu ztratit i tebe.“

„Můj králi...“

„Slib mi to.“

„Víte, že to udělat nemohu.“

Daymon muži sundal ruce z ramenou, ale dál ho pozoroval. „Dobrá, veliteli. Dohlédněte na to, aby obrana vydržela.“

„Vydrží, můj králi,“ odpověděl Tarmon, zatímco Daymon už mířil ke kamennému nástupišti u nejbližšího větrného tunelu. Z každé strany ho obklopovalo deset gardistů.

Tarmon se obrátil ke Calenovi. „Ty jdi taky, draleide. Jestli zemeš, všechno tohle bude k ničemu.“

Calen se chystal něco namítnout, jenže pak si uvědomil, že má Tarmon pravdu. Říše sem přišla kvůli němu. Vedle Belduaru se chtěla zbavit hlavně jeho.

„Přesuneme se k nejbližšímu nástupišti, veliteli. Odtamtud budeme krýt váš ústup.“ Než mohl Tarmon začít protestovat, otočil se Calen na podpatku a s Erikem i Valerysem v patách odešel za králem.

U všech pěti nástupišť stály řady lučištníků, za nimiž zela obrovská ústí větrných tunelů. Calen nepochyboval, že i tito muži mají za úkol krýt ústup královny gardy. *Nebo nepříteli aspoň zpomalit, pokud by obrana nevydržela.*

„Draleide, tady!“

Calenovi se ulevilo, když na nejbližším nástupišti spatřil Vaerila. Při pohledu na něj měl však pocit, jako by mu srdce sevřela ledová pěst. V duchu znovu spatřil Ellisara. Viděl, jak ostří fantomova meče protíná vzduch a elfovo bezvládné tělo klesá k zemi. Calenovi se zkrátil dech. Zatímco šplhal po schodech na nástupišť, snažil se vyhnat podobné myšlenky z hlavy.

Vaeril měl ve tváři vážný výraz, který se mu v ní zabydlel snad už napořád.

„Rád tě vidím,“ pozdravil ho Calen s nataženou pravicí, když s Erikem a Valerysem vystoupali až nahoru. Vaeril gesto opětoval a stiskl Calenovi předloktí.

„I já tebe, draleide. A rád vidím i vás, Eriku a Valerysi,“ pronesl Vaeril s lehkou úklonou. Obradnost ho neopouštěla ani teď. „Eriku, tvůj otec s bratrem jsou na nástupišti na opačném konci nádvoří.“

Calen si všiml, jak se Erikovi po elfových slovech ulevilo. „Děkuju, Vaerile. To je skvělá zpráva.“

„A ostatní?“ zeptal se Calen, přestože se bál, co elf odpoví. „Viděl jsi Aleu nebo Lyrei? Gaelerona? Therina?“

„Ani jednoho jsem nespatřil od chvíle, kdy jsme se rozdělili.“

Calen přikývl, ale žaludek se mu sevřel strachy.

„Určitě se dostali na jiné nástupiště,“ pronesl Erik pevným hlasem, a i když se mu v očích zračila nejistota, Calen byl za jeho slova rád. Alespoň že Dann zůstal v bezpečí v Durakduru. Sice z toho neměl kdovíjakou radost, ale ve svém stavu bojovat nemohl.

Nebýt gardistů, již obklopovali Daymona z obou stran, Calen by si ani nevšiml, že se král blíží přes nástupiště přímo k němu. „Calene, můžu s tebou mluvit?“ Král mávnutím ruky poslal gardu pryč.

Calen přikývl a vyrazil mu vstříc. Neměl ponětí, jestli si někdy doopravdy zvykne na to, že Daymon teď nosí na hlavě korunu. Mladík viděl jen o dvě jara víc než Calen. Nebyl to ten sebejistý a charismatický panovník, s nímž se Calen setkal, když do Belduaru dorazili poprvé. Zkrátka to nebyl Arthur. Při pomýšlení na mrtvého krále Calena zasáhl smutek. „Co potřebujete, Vaše Veličenstvo?“

„Musíš mi něco slíbit.“

Neodpověděl. Podíval se králi do tváře a čekal, co přijde. Sliby představovaly nebezpečí a Calen měl pocit, že o slibech daných králům to platí dvojnásob. V koutku mysli cítil Valeryse. Drak je celou dobu upřeně sledoval, a když se teď levandulovými očima zahleděl na Daymona, zjezily se mu ostny vzadu na krku. Mladému panovníkovi nevěřil.

„Musíš mi slíbit, že Tarmona nenecháš umřít. Ten paličák by se tu klidně nechal zabít, jenže... já už kromě něj a Ihvona nikoho nemám. Ihvona jsem stihl poslat do tunelů, aby řídil evakuaci z druhé strany. Ale potřebuju, aby zůstal naživu i Tarmon. Musíš... musíš mi to slíbit.“

Když Daymon mluvil, oči mu zjihly. V tu chvíli nebyl král, ale obyčejný mladík, který viděl umírat svého otce. Jako Calen.

„Slibuji.“ Calen toho jediného slova zalitoval, sotva mu vyšlo z úst. Neměl však na výběr. Daymonovi rozuměl a sám v nitru znal jeho bolest.

„Děkuji ti. Tihle lučištníci s tebou zůstanou až do konce, aby pomohli krýt Tarmonův ústup. Mrzí mě, že musím odejít.“

„Nesmysl. Váš lid se bez krále neobejde.“

Daymonův chmurný pohled Calenovi prozradil, že mladý král nelže. Skutečně by raději zůstal a bojoval, než aby později čelil následkům. Calen si pomyslel, že být na Daymonově místě, asi by se cítil stejně.

„Kapitáne Konare?“

„Ano, můj králi?“ ozval se voják, který se u nich zničehonic objevil.

„Velení je vaše. Uvidíme se na druhé straně, Calene.“

Calen přikývl a král zamířil k ohromnému větrnému korábu, jenž čekal u ústí tunelu.

„Tak rychle, pohyb. Udělte prostor pro další koráb!“ křičel Ihvon. Když kolem procházely řady vojáků, viděl výraz v jejich očích – zmar. Sám s ním musel bojovat. Bitva se přitom vyvíjela dobře... dokud nepřiletěli draci. Co si mohli obránci počít tváří v tvář takové nespoutané síle?

Ihvon viděl, jak jeho muži hoří zaživa. Upekli se ve svém brnění jako krabi v ulitě. V nose stále cítil pronikavý zápach spáleného masa, z něhož se mu zvedal žaludek.

Nejméně polovina z těch, kdo se dostali „do bezpečí“, navíc utrpěla zranění. Schopní pohybu se belhali a vlekli ze schodů vedoucích na prostranství pod molem. Jiným chyběly celé končetiny a místo nich měli jen pahýly se ztuhlou tkání, poté co ránu vypálili léčitelé přímo v bitvě, když jim došly zásoby antiseptické masti. I tito muži nakonec s největší pravděpodobností zemřou.

Kolem Ihvona prošla dvojice s nosítky vyrobenými z dřevěných tyčí a plachty. I kdyby nespatřil trpaslici, která na nich ležela, už její nářek stačil, aby mu přeběhl mráz po zádech. Byla celá ohořelá a tělo měla pokryté strupy a puchýři. Roztavený hrudní plát se jí spekl s kůží, která nepřestávala syčet a prskat, zatímco muži snášeli nosítka dolů. Ihvon ucítil na patře zvratky a ztěžka polkl.

Bítev zažil za svůj život dost. S uraky jich svedl už nespočet. Byly to bytosti s nelidskou silou a dovedly se chovat nepředstavitelně krutě a násilně. Nikdy však neviděl zranění způsobená dracím ohněm.

Když tak sledoval, co se kolem děje, žaludek se mu obrátil naruby. Nic z toho se nemuselo stát, kdyby nebyl takový slaboch. Fantom by nezničil vrhače, belduarští muži by neumírali v boji... A Arthur by zůstal naživu.

„Odpusť mi, starý brachu...“

Calen se díval, jak větrný koráb mizí v tunelu.

„Ten byl poslední,“ oznámil kapitán Konar, jemuž Daymon předal velení. Obrátil se k jednomu ze svých mužů. „Dejte signál k ústupu!“

Voják vzal do ruky zdobený roh, který mu visel kolem krku, a zvedl ho k ústům. Když nasál vzduch do plic a mocně na roh zadul, nádvořím se rozlehlo hluboké trubení.

Kapitán Konar kývl na Calena a zamířil k lučištníkům stojícím bok po boku na okraji nástupiště. „Lučištníci, připravit!“

Calen se rozhlédl po okolních nástupišťích, odkud se v odpověď na Konarův povel ozvaly další rohy. Řady lučištníků u každého tunelu teď vytahovaly šípy z toulců a čekaly, až bude královská garda, která se snažila zadržet postup říšských vojsk, potřebovat při ústupu jejich pomoc.

Calen sledoval, jak gardisté opouštějí pozice. Stahovali se pomalu a metodicky. Zatímco se lorijské šiky rozbíjely o jejich štíty, obránci kousek po kousku couvali k tunelům a snažili se, aby nepřítel při žádném z výpadů nepostoupil příliš daleko. Jejich disciplína tvář v tvář chaosu si zasluhovala obdiv. Každý oddíl se pohyboval jako jeden muž v dokonalém souladu. Zůstávalo však jen otázkou času, než je říšští vojáci vytlačí z úzkých ulic na otevřené nádvoří. Jakmile k tomu dojde, lorijské vojsko vyhrnou vpřed a obklopí gardisty ze všech stran.

Zemře jich strašně moc. Musím něco udělat.

V duchu Calen slyšel, jak Valerys souhlasně mručí, a když se mu drak objevil po boku, uvnitř přímo dychtil po boji. Vycenil zuby, roztáhl křídla a hrdelně zavrčel.

Královi muži se nechali zatlačit až k nádvoří a jejich pomalý, organizovaný ústup tak skončil. Budou muset rozbít formaci a dát se do běhu. Calen je nemohl nechat zemřít.

„Eriku, Vaerile, potřebuju, abyste zůstali tady.“

„Cože? Co chceš...“

Calen ani nenechal Erika domluvit, prosmýkl se kolem něj i mezi řadami lučištníků a vrhl se z nástupiště dolů. Aby pád zmírnil, zatahal za vlákna vzduchu, stejně jako když s Erikem skočili z hradeb, a za okamžik ucítil, jak mu pod nohama praská kameniná dlažba. Valerys divoce zamával křídly a vznesl se do vzduchu. Museli si pospíšet.

U všech průchodů se královi muži odvrátili od nepřítele, a když v plné rychlosti vyrazili k větrným tunelům, houfy lorijských je začaly pronásledovat. Nalevo Calen uslyšel něčí dech. Otočil se a spatřil Vaerila, který s ním srovnal krok, takže teď běželi přes nádvoří spolu. Elf jen přikývl a upřel pohled vpřed – na hádky nebyl čas. Oba se zastavili uprostřed prostranství. Calen netušil, jestli má dost síly, aby to z takové dálky zvládl, protože potřeboval dosáhnout ke každému průchodu zvlášť. Ani jeden nesměl zůstat volný. „Strhnu na průchody okolní domy.“

Vaeril přikývl. „Vezmu si ty tři napravo.“

„Určitě to zvládneš?“

„Nejsem jen léčitel, draleide. Postarám se o ně. Víš jistě, že dokážeš zbourat ty nalevo?“

Calen váhavě přikývl. Jistě to nevěděl. Nic podobného dosud nezkusil. Po bitvě s fantomem se však něco změnilo. Od chvíle, kdy Valerys začal chrlit oheň, se Calen cítil... silnější. Zavřel oči. V duchu se soustředil na Jiskru a nechal mysl splynout s černou temnotou, v níž zářily jen propletené světélkující paprsky. Otáčely se a kroutily kolem sebe a dohromady tvořily velké vznášející se klubko.

Napojil se na vlákna země a začal je vtahovat do sebe. Připadala mu pevná a drsná, jako by mu někdo hlavou provlékal železný řetěz. Bude je potřebovat, aby mohl budovy zničit. Poté zatahal za vlákna vzduchu. Jejich chladný dotek ucítil jaksi zdálky a celý se zachvěl. Díky nim získá nad kamennými troskami kontrolu.

Energie z Jiskry mu dál proučila tělem a tepala mu v žilách.

Neber si moc.

Calen otevřel oči, znovu zatahal za vlákna země a vzduchu a nasál je ještě hlouběji.

Jen tolik, kolik potřebuješ.

Magická síla mu pulsovala v každém svalu. Cítil ji v kostech i na jazyku. Slyšel ji v každém koutku mysli. Víc než cokoli jiného si naprosto jasně a zřetelně uvědomoval, že ho může zničit. Neměl však na výběr.

„Ted!“ Calen zklidnil dech a začal proplétat vlákna země všemi budovami, které stály kolem prvních tří průchodů. *Prosím, ať to vyjde.*

Začal prvním průchodem zleva. Právě u něj předtím zůstal Tarmon Hoard a právě tudy Calen na nádvoří vešel. Musel postupovat opatrně. Nemohl rozbít všechny kameny – to by ho mohlo zabít. Raději se zaměřil na ty ve spodní části obvodových zdí, na nichž spočívala váha jednotlivých budov. I to ho mohlo zabít, ale musel něco zkusit. Nepřipadalo v úvahu, aby všechny ty muže nechal zemřít.

Calen co nejopatrněji proplétal vlákna země každou prasklinou a mezerou, kterou v kamenných blocích našel.

Tepló sálající z Jiskry mezitím proniklo až k němu, takže vnímal jeho svůdný vliv. Snažilo se ho přimět, aby si vzal víc, aby domy rozbil na padrtě a srovnal se zemí. V koutku mysli slyšel, jak ho Valerys pobízí svým řevem. Pocítil drakův hněv, touhu zničit každého, kdo by chtěl ublížit Calenovým přátelům a rodině. On však Valeryse vytěsnil. *Ne.*

Drak nesouhlasně zamručel a dál v něm planul oheň.

Když se domy začaly hroutit, zatlačil na ně Calen vlákna vzduchu, aby se stěny propadly směrem do ulice, kde se tísnilo lorijštů

vojáci. Jakmile si byl jistý, že už zdi nevydrží, kouzlo přerušil. Během několika vteřin ho zasáhl odliv. Nohy se pod ním roztráslly a nemohl nabrat vzduch do plic. Díval se, jak první ohromné kusy domů padají do průchodu plného nepřátel a lámou jim kosti. Když se záhy s rachotem sesunula hotová lavina kamení, ozýval se už jen tlumený nářek a křik. Každého vojáka, který se v tu chvíli v ulici nacházel, sutiny rozdrtily nebo pohřbily zaživa. Calena náhle přepadla úzkost. *Tolik mrtvých. Co jsem to udělal?*

Hned však podobné myšlenky zatlačil do pozadí, někam do temného zákoutí, odkud se mu nemohly připomínat. Dva průchody pořád zůstávaly volné – teď přestat nemohl. Letmo pohlédl doprava a viděl, že i Vaeril svůj první průchod úspěšně zablokoval a okamžitě se přesunul k druhému. Zpod masy kamení, která se tam s hromovým zaduněním zřítila na zem, vycházelo sténání smrtelně raněných mužů.

Calen se snažil uklidnit a až pak se obrátil k druhému průchodu zleva. Část říšských vojáků už se proboujela na nádvoří, ale většina vázla v tlačenci před ním. Zhluboka se nadechl a znovu protkal kámen vlákny země, aby ho oslabil na co nejvíce místech. Zároveň se snažil čerpat z Jiskry jen tolik energie, kolik potřeboval. Jakmile se zdi začaly drolit, zatlačil na ně vlákny vzduchu. To, co zprvu vnímal jen jako nezřetelný pocit tepla, se proměnilo v palčivou bolest, která mu zachvátila celé tělo, až zavrával a klesl na koleno. *Ted' to nemůžu vzdát. Zbývá už jenom poslední.*

Bortící se budovy zavalily druhý průchod a Calen se znovu zaměřil na Jiskru. Spolu s následky odlivu pocítil i Valerysův strach. Drak chtěl, aby Calen přestal. *Musím to udělat. Jinak všichni umřou.*

Snažil se nevnímat pulsující bolest a dál napínal síly. Pokoušel se zachytit vlákna země, ale ta jako by se vznášela těsně mimo jeho dosah. Když po nich sáhl znovu, cítil, jak v něm Jiskra plane a pobízí ho, ale nedává mu nic na oplátku. Pohlédl ke třetímu průchodu. Na nádvoří proudilo stále více lorijských vojáků, hrnuli se přes ustupující královny muže a v běhu po nich sekali hlava nehlava.

„Musím...“ Calen se kousl do tváře tak silně, že se mu na jazyku rozlila měděná chuť krve. Bolest začínala být přímo nesnesitelná a on se bál, že co nevidět ztratí vědomí. Spalovala mu kůži, jako by stál nahý před žhnoucími plameny.

„Ne, draldeide, dost!“ Vaeril ho sevřel v objetí, a když Calena vytáhl na nohy, spojení s Jiskrou se proti jeho vůli přerušilo. „To nesmíš. Musíme utéct.“

„Nenechám je tu umřít,“ zavrtěl hlavou Calen. Zrak měl kalný a zastřený utrpením. „To přece...“

„Už jim nepomůžeš a tebe potřebujeme živého.“

Calen se podíval za Vaerila. Lorijští se třetím průchodem valili dovnitř a prosekávali si cestu řadami stahujících se obránců.

„Běž.“ Vaeril ho otočil čelem vzad a postrkoval ho zpátky k nástupišti. Calen se snažil přimět nohy, aby poslouchaly, a při tom se skoro zhroutil na zem. Spojení s Jiskrou se sice přetrhlo, ale bolest ustupovala jen pomalu a jemu už došly všechny síly. „Říkám, že si máš pohnout, draldeide!“

Calen se ohlédl a hrud' se mu sevřela hrůzou. Viděl, jak postupující nepřítel kosí královny muže jako stébla polní trávy. *Měl jsem je zachránit...*

„Zpátky ke korábu!“ zařval Vaeril, popadl Calena pod paží a táhl ho ke kamennému nástupišti před tunelem. Odliv z Calena vyplavil i poslední špetku energie, která mu zbývala. On s ním však dál bojoval. Udělal vše tak, jak měl. Jiskra ho ale stejně vysála až do morku kostí. Nikdy předtím z ní nečerpal tolik, proto měl teď nohy jako z olova a celé tělo ho páliło, jako by mu v žilách koloval tekutý oheň.

Přesto je ale nedokázal zachránit.

„Už jsme skoro tam,“ zabručel elf, zatímco Calena napůl nesl, napůl táhl k nástupišti.

U paty schodiště v Calenovi vzplanul hněv. Byl a zároveň nebyl jeho vlastní a spolu s ním Calen pocítil přívál energie. Prudce se napřímil. V koutku mysli mu začal narůstat nesmírný tlak, který pocházel od Valeryse. Pulsoval v něm tak mocně, že ho rozechvíval od hlavy až k patě. Něco podobného Calen naposledy zažil ve velké síni při bitvě s fantomem.

Jakmile s Vaerilem vystoupali po schodech nahoru, přivítal je Erik, v obličejí rudý jako ředkev. „Calene! Co to, u všech bohů, bylo? Nemůžeš jen tak...“ Zarazil se uprostřed věty, a když Calen klopýtl, natáhl k němu ruku. „Co se děje? Není ti nic?“

„Budu v pořádku. Jenom...“ Calen se snažil uklidnit a zhluboka při tom oddechoval. „Jenom mě to... hrozně vyčerpalo.“

„Pomalu,“ domlouval mu Erik a objal ho kolem ramen, aby ho podepřel.

Tlak vzadu v hlavě se dál stupňoval, zatímco Valerys těsně pod skalním stropem obkroužil nádvoří a dolétl až k protější zdi. Napětí, které Calenovi zastíralo mysl, vmžiku polevilo a pak Valerys otevřel tlamu. Se zkázonosnými plameny, jimiž větší draci z Lorie zničili celé město, se jeho ohnivý proud srovnávat nedal, ale slabý plamínek to také nebyl.

Drak prolétl vzduchem a vychrlil rudooranžovou záplavu na lorijské vojáky pod sebou. Ti, kteří se ocitli v plamenech, křičeli a sténali, zatímco oheň taval ocel, propaloval se koženými kyrysy a zanechával po sobě kostry bez kůže. Nádvořím se rozléhal trýznivý nářek a Calen zatajil dech. Dokonce i vojáci, které plameny nezasáhly, přestali s pronásledováním a rozutekli se do všech stran, aby unikli osudu svých druhů.

Valerys je však neodradil nadlouho. Jakmile útok přerušil a obrátil se zpět k nástupišti, vojáci se začali přeskupovat. I tak ovšem poskytl královské gardě úlevu a potřebný čas. Obránci už byli na schodech.

„Nezastavujte se!“ křikl na ně Erik, jakmile vystoupali nahoru, a popoháněl je na větrný koráb.

Kapitán Konar kývl na Calena a přikázal lučištníkům, aby přestali střílet a dali se na ústup.

Calen se vymanil z Erikova objetí, zrovna když Valerys přistál kousek před nimi. Calen si klekl, přiložil drakovi ruce na spánky a čelem se dotkl toho jeho. V koutku mysli se mu rozlilo příjemné teplo. „Draleid n'aldryr.“

Calen ta slova ani říct nechtěl, ale v tu chvíli mu to připadalo správné.

Drak odpověděl hlubokým hrdelním zamručením.

„Větroplavče, můžeme vyrazit?“ zavolal Calen, zatímco mu Erik pomáhal na nohy.

Lorijští vojáci už byli za polovinou nádvoří.

„Ano, draleide,“ ozval se z větrného korábu povědomý hlas.

„A rád vás znova vidím.“

Když se Calen otočil, uviděl vytáhlou postavu Falmina Taina. Větroplavec vyčkával na okraji korábu, jednu ruku položenou na provazovém můstku, který vedl z korábu na nástupiště.

„I já vás rád vidím, Falmine.“ Calen se při pohledu na známou tvář zlehka usmál, ale vzápětí zase zvážněl. „Musíme vyplout. *Hned.*“

„Stačí říct,“ mrkl na něj větroplavec, stáhl si přes oči své zvláštní brýle s měděným krytem a vrátil se do přední části korábu.

Calenovi prosvištěl kolem hlavy šíp a narazil do zdi za ním. Následovalo několik dalších a každý ho minul těsněji než ten předchozí. Calen viděl, že část lorijských se při pronásledování zastavila a v rukou teď drží natažené luky.

Erik ho popadl za ramena a postrčil k provazovému můstku, zatímco Valerys se vznesl do vzduchu a cestou ke korábu je nechal za sebou.

Calen se rozpomněl, až když byli zhruba uprostřed můstku. *Tarmon.*

„Eriku, je na palubě Tarmon? Zvládnul to?“

„Neviděl jsem ho, Calene.“

V ten okamžik uslyšeli dusot a na vrcholku schodiště se vynořila hřmotná postava Tarmona Hoarda, jako by ho vyslovením jeho jména přivolali.

„Utíkejte! Zmizte odsud!“ řval velitel gardy, zatímco běžel po kamenném nástupišti. Do spodní části břicha ho zasáhl šíp. Zhroutil se jak dlouhý tak široký na zem a ve tváři se mu objevil úlek. „Tak běžte!“ zakřičel znovu, zvedl hlavu a sevřel dřík šípů oběma rukama.

Vzduchem prolétla nová salva šípů, zazvonily o kámen a zlomily se vedví. Pár jich zasáhlo Tarmonovy nárameníky, ale jen sklouzly po ocelovém povrchu a neškodně se odrazily.

Calen se otočil a chtěl po provazovém můstku běžet na pomoc Tarmonovi, ale Erik ho zadržel. „Calene, nemůžeme...“

„Já ho tu nenechám, Eriku.“ Calen se mu jen na zlomek vteřiny zadíval do očí, než ho Erik postrčil zpět k nástupišti.

První lorijské vojáci vyšplhali po schodech přesně ve chvíli, kdy se Calen s Erikem dostali k Tarmonovi. Oba mu vsunuli ruce pod brnění, zvedli velitele na nohy a začali ho tlačit k větrnému korábu.

„Běž! Dělej!“ zařval Calen, aniž se zastavil, přestože se sám sotva držel na nohou. Ohlédl se na pronásledovatele. *Nestihneme to.*

Na nástupišti se mezitím část lorijských vojáků vkleče připravovala ke střelbě. Calen postupoval dál a pořád tlačil Tarmona před sebou, ale někde v koutku mysli čekal na to, až ho pohltí nicota.

Když vzhlédl, spatřil Falmina, který se jim po provazovém můstku vrhl vstříc. Po boku měl Vaerila a na pomoc jim letěl i Valerys.

„K zemi!“ zavelel s rozpaženýma rukama větroplavec. Calen ucítil vzadu v hlavě šimrání a poznal, že Falmin čerpá energii z Jiskry. Ani nestihl nic říct, jen chytil Tarmona za brnění a strhl ho i s Erikem dolů. Na tvrdou zem dopadli těsně předtím, než se nad nimi prohnal mohutný poryv, který Falmin vypustil z roztažených rukou a nechal ho přeletět celé nástupiště. Když kouzlo zasáhlo lorijské vojáky, zvedlo je do vzduchu a odhodilo pryč.

Někdo Calena popadl za ramena a vytáhl ho na nohy. Po několika krocích se pod ním začal houpat provazový můstek. Když nakonec klesl na kolena, uvědomil si, že už klečí na chladné plošině Královny vln. Masa těl namačkaná na palubě vykřikla jako jeden muž, když vedle něj tvrdě přistál Valerys, který už neměl dost času, aby náraz ztlumil. Ve zlomku vteřiny Calen ucítil v kostech známé chvění.

„Držte se!“ zakřičel Falmin, když se obří stroj s trhnutím rozjel a vyrazil do tunelu.

S větší námahou, než by se mu líbilo, se Calen vydrápal na nohy. Královna vln praskala ve švech. Všude, kam se podíval, se o sebe opírali lidé a trpaslíci se skelnými pohledy a otlučeným brněním potřísněným karmínovými skvrnami. Zatímco se koráb

řítíl nekonečnou sítí tunelů pod Lodharskými horami, s vojáky na palubě to házelo sem a tam.

Calen přihlížel, jak Vaeril vytahuje Tarmonovi šíp z břicha.

„Měl jste vážně smůlu,“ poznamenal elf, když si ránu prohlédl. „Jindy by šíp pravděpodobně zastavilo brnění.“

Calen cítil, jak elf čerpá energii z Jiskry. Byla to složitá kombinace vláken: oheň, voda, vzduch, země i duch. Snažil se sledovat, co Vaeril dělá, ale i to samo o sobě stačilo, aby ho rozbolela hlava.

Otočil se a mezi vyčerpanými vojáky, kteří se mačkali jeden na druhého, se protlačil dopředu. Zastavil se za Falminem a položil větroplavci ruku na rameno.

„Děkuju vám.“

Falmin jen zabručel a naklonil se vlevo tak prudce, až se zapotácel.

Co to s ním je?

Pak Calena zachvátil děs: Falminovi se podlomila kolena a padl nazad, takže mu skončil v náručí.

Calenovi se hrůzou obrátily vnitřnosti naruby, když spatřil šíp, jenž větroplavci trčel zepředu z břicha, těsně pod žebry. Ani neměl čas vstřebat, co se stalo. Koráb sebou trhl, obruče zavržaly a celý stroj začal zpomalovat. Ochranným štítem, který Falmin kolem Královny vln vytvořil, pronikl silný poryv větru a smetl Calenovi vlasy do tváře.

Calen bez přemýšlení položil Falmina stranou, postavil se a upnul mysl k Jiskře. Když do sebe natáhl vlákna vzduchu, vřadu v hlavě ucítil, jak Valerys panikaří. Pokud nechtěl, aby všichni na palubě zemřeli, musel udržet koráb v chodu, a tak dál čerpal energii z Jiskry, zatímco jeho tělo úpělo bolestí. Už předtím ho zmáhalo vyčerpání, přestože mu Valerys dodával sílu. Teď však neměl na výběr.

Nasměroval vlákna vzduchu do korábu, obklopil ho vzdušným štítem a hnál ho vpřed. Obruče se znovu roztočily plnou rychlostí. Stroj se sice řítíl tunelem dál, ale Calen neměl tušení, kde se právě nacházejí nebo kam mají doplout. Na každém rozcestí si v duchu hodil mincí. Doleva. Potom doprava. A zase doleva.

Nevěděl, jak dlouho to ještě vydrží. Musel se ze všech sil soustředit hlavně na to, aby nenarazili do skály.

Před sebou uviděl široký otvor. *Netuším, kam vede, ale jinou možnost nemáme.*

„Jak se tahle věc zastavuje?“ zamumlal a znovu v něm začala narůstat panika. Snažil se brzdit tak, že vlákna obrátil na druhou stranu a tlačil jimi proti směru jízdy. Obří stroj se zhoupł a tunelem se rozlehl pronikavý skřípot. Nestačilo to. Nezpomalovali dost rychle.

„Držte se!“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Vlk v rouše beránčím

Když Ella sevřela pažení z drsného dřeva, táhnoucí se po obvodu celé lodi, ucítila na dlani drobné třísky. Zavřela oči, pomalu se nadechla a naplnila si plíce slaným ranním vzduchem. Do trupu narážely vlny Antiganského oceánu, zatímco kolem pobíhali námořníci, vytírali paluby, kontrolovali lana a dělali všechno, co dělat měli. Ella se na lodi nikdy neplavila a každodenní povinnosti zdejší posádky ji teď zajímaly ze všeho nejméně.

Na chvilku zadržela dech, až se jí nadmula hrud', a potom pomalu vydechla. Když znovu nasála vzduch do plic, loď poskočila dopředu, takže Ella ztratila rovnováhu a tvář jí pokropila sprška mořské vody. Studené kapičky jí ovšem nikterak neulevily. Elle se opět zvedl žaludek, tak jako v předchozích pěti dnech už nesčetněkrát.

„Zatraceně!“ zamumlala si pro sebe, a zatímco se dál pevně držela pažení, zlomila se v pase a sklonila hlavu. Znovu se pozvolna nadechla. *Nenávidím loď.*

Pak uslyšela, jak po dřevěné palubě klapají rázné kroky.

„Udělalo se vám nevolno?“

Otevřela oči a otočila se, aby na svého nového společníka pohlédla. Samozřejmě ho ihned poznala. Mluvil zrovna tak vznosně jako každý na této lodi plné urozených pánů a dam – každý s výjimkou jí samotné a Shirey, které mezi cestujícími působily jako pěst na oko –, ale v hlase mu zaznívalo ještě něco jiného.

„To nic není. Jenom prostě nejsem na moře zvyklá.“ Ella se napřímila a ze všech sil se snažila nedat najevo, jak moc se jí dělá

zle. Pořád si nebyla jistá, co si o tom muži má myslet. Bez něj by se na palubu lodi nedostali, ale od chvíle, kdy všem třem nabídl místo u sebe, s ním Ella ani Shirea neztratily slovo. Ella se navíc za žádných okolností nechtěla ocitnout ve stejné kajutě s lorijským vojákem, protože přinejmenším jedno věděla určitě: o její pohodlí tomu člověku ve skutečnosti vůbec nešlo.

„Vaše spoléčnice je na tom zjevně ještě hůř. Nevzpomínám si, že bych ji od vyplutí viděl na palubě.“ Chlad mu zřejmě nevadil, protože vedle ní stál v krátkém rukávu a s rukama opřenýma o pažení sledoval rozbouřené moře.

„Má napilno. Než se dostaneme do Antikvaru, musíme toho hodně naplánovat a ona chce být připravená.“

„Chápu,“ odpověděl muž a ohrnul spodní ret přes horní. „Farda Kyrana.“

„Prosím?“

„Jmenuji se Farda Kyrana. Teď bych čekal, že se představíte vy mně.“ Tázavě zvedl obočí a podíval se jí do tváře.

Elle najednou vyschlo v krku. Své pravé jméno použít nemohla, to jí bylo jasné. Jen by se tím vystavila nebezpečí. Farda patřil k říšské armádě a určitě nebyl jen tak někdo. Proč by se jinak ten námořník v přístavu začal zničehonic chovat tak úslužně? Musela zůstat opatrná. Když své pravé jméno prozradila naposledy, život se jí obrátil vzhůru nohama. *Ale pořád nevím proč. Musím tomu přijít na kloub.*

„Ehm... Ella Fjornová.“

„Ella Fjornová. Jste si jistá?“

Elle se rozbušilo srdce a znovu se jí udělalo nevolno. Že by ji Farda znal? „Proč... Jistěže jsem si jistá,“ ohradila se, když se trochu vzpamatovala. „Co je to za otázku?“

Ale muž se pouze zasmál a otočil se zpět k oceánu. „Jenom si dělám legraci. Zdálo se mi, že jste trochu zaváhala. Co vás přivádí do Antikvaru, Ello Fjornová?“

„Mám rodinu v Beroně,“ zalhala. „Strýček je členem městské stráže.“

„Skutečně? Jak se jmenuje? Možná jsem ho někdy potkal.“

Zatraceně. Vůbec jsem o něm neměla mluvit.

„Ta... Tanner,“ vykoktala Ella. Proč mu prozradila Tannerovo pravé jméno?

Farda překvapeně zvedl obočí. „Tanner Fjorn?“ Chvilku si Ellu prohlížel, jako by chtěl její historku zpochybnit. Nakonec jen zavrtěl hlavou a obrátil pohled zpět k vodní hladině. „Nevěděl jsem, že má rodinu na jihu.“

Ella zkameněla. *On ho zná.*

Raději předstírala, že Fardu neslyšela, a tak mezi nimi zavládlo rozpačité ticho. Když se Elle něco otřelo o bok, zaplavila ji úleva. *Právě včas.* Natáhla ruku, prohrábla drsné šedobílé chlupy na Faenirově zátylku a borovlk spokojeně zamručel. Ella nikdy nechápala, jak se k ní to obrovské stvoření dokáže naprosto nepozorovaně přihrást, ale stěžovat si nehodlala.

Nicméně i ji samotnou překvapilo, když mručení ustalo. Borovlk se postavil mezi ni a Fardu a začal zhluboka vrčet. Fardovi sloužilo ke cti, že nehnul brvou.

„Promiňte,“ řekla Ella a přitáhla Faenira k sobě. „Občas si mě hlídá až moc. Asi bych ho měla nakrmit. Omluvte mě, prosím.“

„To nic,“ odvětil Farda, sundal ruce z pažení a napřímil se. Když pak naklonil hlavu a zadíval se Faenirovi do očí, začal borovlk vrčet ještě hlouběji. „Taková oddanost si zaslouží obdiv.“

Farda počkal, až děvče odejde, a poté se znovu opřel o pažení. Ranní slunce se odrazilo od vodní hladiny a zasvítilo mu do očí. Svrástil obličej. Ta dívka ho začínala zajímat. Nečekal, že bude tak odhodlaná. Navíc znala Tannera, vrchního velitele beronské stráže. Do rodiny očividně nepatřila, což jen vzbuzovalo další otázky, ovšem jeho jméno nezmínila náhodou. Tanner uměl být paličák, ale i tak ho Farda choval v úctě. Na jeho slovo se totiž dalo spo-lehnout a takových lidí bylo jako šafránu.

Díky vlkově přítomnosti pochopil, co se stalo vojákům, které poslal hlídat na kupeckou cestu do Gisy. Další nečekaná

komplikace. Klidně tu potvora zabije, pokud bude muset vzít Bryerovou do zajetí, ale raději řešil věci jinak. Určitě by z ní dostal víc, kdyby si dokázal získat její důvěru. Kromě toho přeprava vězně vždy probíhá snáz, když jde do cely o své vlastní vůli. Ale ta druhá holka... Farda ještě najde způsob, jak se jí zbavit. Jenom by překážela.

Zatímco přecházel po hlavní palubě, volná bavlněná tunika se mu vlnila ve větru. Bez brnění a pláště si připadal jako nahý, zároveň by je však na sebe nejradši už nikdy neoblékl.

Povzdech si a přelétl loď pohledem. Byla obrovská. Měřila přes šedesát metrů a z paluby se zvedala trojice mohutných stěžňů. Konstrukce plavidla dělala na Fardu dojem. Současnou rychlostí měli do Antikvaru doplout příští den za svítání.

Ella otevřela dveře kajuty a musela ucounnout, protože okamžitě ucítila zápach potu a den starých zvratek. Zpoza ní zasvitlo dovnitř slunce, takže potměnou, ošuntělou místností pronikl pruh světla a ozářil vlhkou dřevěnou podlahu i špinavé lůžkoviny. Vypadalo to, že při koupi lístků z Gisy do Antikvaru se platí spíš za cestu samotnou než za pocit luxusu či pohodlí během plavby.

Faenir se otřel Elle o bok a se zakňučením vběhl do kajuty. Ella za sebou zavřela, sehnula se a podrbala ho pod bradou. „To nic, kamaráde.“

„Ello?“ zachrptěla Shirea, jako by jí někdo vydrhl krk bavlnou. „Jsi to ty?“

„Ano. Jak ti je?“

Zataženým závěsem u Shireina lůžka proklouzla trocha světla, které ještě zvýraznilo tmavé kruhy pod dívčinými zapadlými, krví podlitými očima. Ella ji našla přesně tam, kde ji toho rána opustila: se zkříženými nohama seděla na lůžku a v klíně jí spočívalo dřevěné vědro vyztužené železnými obručemi. „Bylo mi i líp.“

Ella si ze strany přisedla a zvedla měch s vodou, který ležel před lůžkem u bot. Odšroubovala víčko a přitiskla dívce hrdlo ke rtům. „Musíš pít.“

„Stejně v sobě nic neudržím,“ opáčila Shirea a mávla rukou, jako že o vodu nestojí.

„Právě proto musíš pořád pít.“

Ella dívce vtiskla měch do rukou, poté jí vzala dřevěné vědro z klína a postavila ho na zem. Zvratky se v něm přelily ze strany na stranu a štiplavý zápach natráveného jídla udeřil Ellu do chřipí ještě silněji. Když navíc uslyšela ten čvachtavý zvuk, zvedl se jí žaludek a sama se málem pozvracela.

Shirea si držela měch s vodou na hrudi, ale nepila. Místo toho zvedla hlavu a zadívala se Elle do očí. Hlas měla tak slabý, že sotva šeptala. „Jak to děláš?“

„Jak dělám co?“ zeptala se Ella a odvrátila se. Samozřejmě že věděla, co tím Shirea myslí. Měla však dojem, že když začne o Rhettovi mluvit, když jeho jméno vysloví nahlas, mohlo by jí puknout srdce. Radši by si zpřelámala ruce, než aby znovu zažila tu neutuchající bolest, která ji spalovala zevnitř. Zdálo se, že Faenir její smutek vycítil, protože si sedl vedle ní a položil jí hlavu do klína. Ella se k borovlkovi sehnula, oběma rukama ho podržela na zátylku a on zhluboka zamručel. Když Shirea neodpověděla, Ella si tiše povzddechla. „Každý den vylezu z postele jenom proto, že nic jiného mi nezbyvá. I dýchat mě bolí, ale kvůli tomu s tím přece nepřestanu. Rhett...“ Jakmile jeho jméno vyslovila, musela se na okamžik odmlčet. „Rhett je pryč.“

Elle se zadrhl hlas a přitiskla si k sobě Faenirovu hlavu. „Je pryč, ale to neznamená, že si ho neponesu v srdci po zbytek života. Když nás opustil Haem, můj bratr, matka mně a Calenovi řekla, že mrtvé neuctíváme tím, jak truchlíme nad jejich smrtí, ale tím, jak se přes ni dokážeme přenést.“

„To zní hezky,“ poznamenala Shirea a na rtech se jí objevil nepatrný úsměv. Zatímco přejížděla prsty po hrdle měchu, skanula jí po tváři slza. „Ale přestane to někdy bolet?“

„Asi ne,“ odpověděla Ella a cítila, že i jí se z oka vykutálela slza. Nemělo cenu lhát.

„Ello?“

„Ano?“

„Nelehneš si ke mně? Jenom na chvilku.“

Ella možná neznala Shireu dlouho, ale měla téměř pocit, jako by v ní našla sestru. Jako by je spojil zármutek. „Samozřejmě.“

Když Farda vylezl na hlavní palubu, zalévalo ji bledé měsíční světlo. Bloumalo po ní několik cestujících, kteří si hleděli svého a užívali si noční ticho, ale jinak zela prázdnotou. Tak to měl rád. O nezávaznou konverzaci stál jen málokdy, zvláště pokud se měl bavit s bohatými kupci nebo vznešenými pány, jejichž hovory se vždy točily kolem venkovanů a peněz.

Moře se přestalo vzdouvat těsně před západem slunce, takže teď od trupu zaznívalo jen šplouchání vlnek. Ten zvuk Fardu uklidňoval, přestože byl na jeho vkus až příliš monotónní.

Sáhl si do kapsy u pláště a vytáhl malou dýmku z vřesovcového dřeva spolu s plechovkou tabáku ze Zelených vrchů. Když plechovku otevřel, nasypal tři špetky tabáku do hlavičky dýmky a ukazováčkem upěchoval každou z nich vždy větší silou než tu předchozí. Jakmile byl s výsledkem spokojený, zastrčil plechovku zpět do kapsy. Tabák, zejména ten ze Zelených vrchů, si oblíbil teprve v minulém století. Zdálo se, že horko a sucho panující v okolí Spálené země přispívají k silnější chuti.

Farda do sebe nasál vlákénko ohně a vytvořil v hlavičce doutnající uhlík. Když třikrát dlouze bafl, aby dýmku roztahal, začaly mu do tváře stoupat obláčky kouře a mizely do noci. Sledoval, jak se tabákem pomalu šíří planoucí oranžová záře, která připomínala kořeny stromů zarůstající do půdy.

Zatímco se tabák rozhoříval, Farda do hlavičky bez váhání znovu strčil prst. Když se rozžhavených drcených lístků dotkl, popálil se a v ústech ucítil pronikavý zápach. Bolest však nepřišla. S povzdechem prst zase vytáhl a prohlížel si zčernalé skvrny v místech, která oheň sežehl.

Naposledy bolest poznal před čtyřmi sty lety. Cítil, když se mu do kůže zarylo ocelové ostří nebo mu na krk tlačila něčí bota.

Bolest však ne. Tělem a kostmi mu prostupovala strnulost, které se nikdy nezabavil a od níž mu zjevně nedovedl pomoci žádný léčitel, ale *skutečná* bolest – a nejen ta – mu byla odepřena od chvíle, kdy zemřela Shinyara.

Když něco spojíš tak dokonale, už to nikdy nemůžeš vrátit do původní podoby.

Farda se vytrhl z úvah a znovu si dýmku zapálil. Poté z ní zhluboka potáhl a vyfoukl oblak kouře.

Došel až k pažení na pravoboku, kde mezi neustálým šploucháním vln zaslechl tichý pláč. V tlumeném měsíčním svitu spatřil nezřetelné obrysy drobné ženy, která se čelem opírala o vnější stěnu jedné z kajut. Ramena se jí otřásala vzlyky. Farda dotyčné ani nemusel vidět do tváře, aby poznal, o koho jde. Přese všechno, co mu Ella navykládala, věděl svoje. Předchozí čtyři noci nezamhouřil oka a jen poslouchal, jak se přesně tentýž zvuk rozléhá po lodi.

„Není vám nic?“ zeptal se, když přišel blíž, a opět potáhl z dýmky. Vzlykot ustal a ozvalo se tiché pofňukávání.

„Co...“ Žena si rukávy pláště otřela oči, ale dál posmrkávala, takže její chabý pokus předstírat, že se nic neděje, Fardu nepřesvědčil. „Vůbec jsem si vás nevšimla. Ale já vás znám, pomohl jste nám na loď. Jak to, že jste takhle pozdě vzhůru?“

„Nemůžu spát. Když si zakouřím, většinou to pomůže.“ Farda se lokty opřel o pažení a hleděl na potmělou noční hladinu. Hřebeny zčerených vlnek se ve svitu měsíce stříbřitě leskly. Znovu zabafal z dýmky, chvilku kouř poválel v ústech a až poté ho vypustil ven. „Jmenuji se Farda. Farda Kyrana.“

„Moc... moc mě těší, Fardo. Já jsem Shirea.“ S těmi slovy se odlepila od stěny a připojila se k němu. Vypadala jako kdejaká ubožačka z ulic Al-Naslá. Oči měla zarudlé, lemované tmavě fialovými kruhy, a v místech, kde jí rty popraskaly suchem, se jí vytvořila křusta z napůl zaschlých kapiček krve. Celou plavbu zvracela nebo plakala až do umdlení. Farda si přál, aby s ní dokázal soucítit. I o tuto schopnost však přišel. *Ten, kdo je zlomený.*

„Kouříte, Shireo?“

„No... nikdy jsem to nezkoušela. Ale John kouřil. Tabák přímo miloval. Taky vždycky tvrdil, že ho to uklidňuje.“ Shirea se kousla do rtu a pohybovala zuby sem a tam, jako by o něčem přemýšlela. Potom si začala mumlat pro sebe, ale mluvila tak tiše, že Farda zachytil jen několik slov: „... jak se přes ni dokážeme přenést.“

„Prosím?“

„Ale,“ potřásla Shirea hlavou, jako by se probouzela ze sna. „To nic. Mohla bych... můžu to zkusit?“

Když jí Farda dýmku podával, z nosu se mu linul kouř.

Shirea dýmku chytla za hlavičku. Nejdříve zlehka přičichla k jejímu obsahu, poté si strčila náustek do pusy a dychtivě potáhla. Během několika vteřin se zlomila v pase, začala kašlat a prskat a z nosu i z úst se jí vyvalil dým.

„Omlouvám se. Měl jsem vás upozornit, abyste nešlukovala. Zkuste to ještě jednou,“ pobídl ji Farda a položil jí ruku na záda.

Shirea opět zakašlala a z nosu jí při tom dál unikaly pramínky kouře. „Tak dobře,“ vysoukala ze sebe.

Farda na ni krátce kývl a ze všech sil se snažil vyloudit na rtech úsměv. Druhý pokus už dopadl lépe – i tentokrát se sice Shirea rozkašlala, ale už se nedusila a neprskala kolem sebe tak jako prve.

„Ne, děkuji,“ řekl Farda, když mu dýmku vracela. „Dejte si ještě. Zklidní vás to.“

Při těch slovech Shiree zjihly oči a váhavě se usmála. „Já děkuju vám.“

Poté co si znovu potáhla, Farda sáhl do kapsy u pláště a vylovil tlustou zlatou minci. Na jedné straně byl vyražený řvoucí lev, symbol Lorie. Na té druhé koruna. Farda znal minci dokonale. Patřila k němu asi jako oči a uši. I poslepu by našel každíčký zářez a důlek ve zlatém povrchu. Otáčel minci mezi klouby prstů a upřeně ji pozoroval.

„Už jsem viděla, jak si tou mincí házíte. Proč?“

Farda se tak zahloubal do vlastních myšlenek, že si ani nevšiml, jak na něj Shirea zírá. Hlavičku dýmky svírala v obou dlaních a vinou studeného větru, který se proháněl po palubě, drkotala zuby.

„Osud,“ začal Farda a položil si minci na palec a ukazováček, „se přelévá jako voda. Mění se s každým naším rozhodnutím. Držíme ho pevně v ruku, a zároveň nad ním nemáme vůbec žádnou moc.“

Farda vyhodil minci do vzduchu.

Shirea se zatvářila zmateně. „Tomu moc nerozumím.“

Farda sledoval, jak dívka letící minci pozoruje. Ve vzduchu kovově zazvonila a potom mu s tichým plesknutím přistála přímo v rozevřené dlani. Farda sklonil hlavu a zjistil, že se na něj dívá řvoucí lev. *Je rozhodnuto.*

Neváhal ani vteřinu. Sáhl po vláknech vzduchu, vtáhl je do sebe a obtočil je Shiree kolem krku tak, aby nemohla křičet. Dívka zalapala po dechu a vrazila do pažení. Když se v zoufalé snaze nabrat vzduch do plic chytila za hrdlo, dýmka jí vypadla z ruky a zarachotila o dřevěnou palubu.

Jistě, Farda si přál, aby uměl projevit lítost. Přímo po tom toužil. Necítil ale nic. Pevně držel vlákna a dál smyčku stahoval, dokud neuslyšel křupnutí. Dívka ochabla. Farda po ní sáhl a chytil ji ještě předtím, než dopadla na palubu. Pak jedním plynulým pohybem zvedl bezvládné tělo nad pažení a hodil ho do vody. Když se ozvalo šplouchnutí, věděl, že dívka už patří oceánu.

Dělám, co je třeba.

Farda se sehnul, aby sebral upuštěnou dýmku. Vzal ji do ruky a prsty svíral hlavičku. Pomocí vláken ohně ji znovu zapálil, dlouze z ní potáhl, a když se vydal zpět ke své kajutě, vyfukoval do noci oblaka dýmu.

Calen začínal vnímat, jak do něj někdo strká a dloube ho do žebber. Když přišel k sobě, zasténal bolestí, která se mu rozlévala po těle. Byl v jednom ohni. Valerys ho dál štouchal čenichem do boku a zhluboka při tom mručel.

„Klid, nic mi není,“ zamumlal Calen, ale když otevřel oči a zpříma se posadil, zachvátil ho kašel. Ve vzduchu se vznášelo tolik šedého prachu, že viděl sotva půl metru před sebe. Jediný zdroj světla představovala matná modrozelená záře, která mračnem pronikala až k němu. Calen přemýšlel, jestli nemá vyčarovat baldír, ale hned ten nápad zavrhl – neměl na to dost sil. Poslední zbytky vynaložil na řízení větrného korábu.

Zvedl ruku a chytil se něčeho drsného a kovového. Ať už se přidržoval čehokoli, podařilo se mu zapřít a vytáhnout se na nohy. Náhle ucítil prudkou bolest, těsně pod žebry. Sklopil zrak a v koženém kyrysu spatřil dvě dlouhé trhliny s karmínově rudými okraji. Potřásl hlavou, aby zahnal zvonění v uších a otupělost, která mu zastírala mysl.

„Je tu někdo?“ zavolal. Jeho slova se nesla vzduchem spolu s bolestivými steny, tlumeným hekáním a vlhkým kašlem, jak se mužům mísil v krku prach s krví. Zdálo se, že nárek přichází ze všech stran.

Calena najednou oslepila tak bílá záře, že si musel zaclonit oči. Valerys skočil před něj, hlavu skloněnou proti světlu, a s vyceněnými zuby zhluboka, hrdelně zavrčel.

„To jsem já, draleide.“

Když prudká záře trochu pohasla, Calen spatřil Vaerila, před nímž se vznášel malý baldír. Elfovu tvář pokrývalo takové množství krve a špíny, že by ho skoro nepoznal.

Vaeril nepřišel sám. Muž vedle něj o kus převyšoval a ramena jako by měl vytesaná z kamene. Calen v něm ihned poznal Tarmona Hoarda.

„Tomu říkám radostné shledání,“ utrousil Calen, a přestože jím zmítala bolest, pokusil se zlehka usmát. „Jste celí?“

„Přežijeme to,“ zabručel Tarmon. S útrpnou grimasou si tiskl ruku k místu, kam ho zasáhl šíp.

„A ty, draldeide?“ Vaeril přistoupil ke Calenovi blíž, aniž věnoval pozornost Valerysovu slábnoucímu vrčení. „Zranil ses?“

„Nic mi není, Vaerile.“ Calen odstrčil elfovu ruku. „Našli jste ještě někoho?“

„Zatím ne,“ odpověděl Tarmon mezi dvěma mělkými nádechy. „Probrali jsme se teprve před pár minutami. Elf mě vytáhl z trosk.“

Díky baldíru se teď Calen mohl rozhlédnout po okolí. Stáli v široké jeskyni s ohlazenými hranatými stěnami. Kam až dohlédl, viděl ve skále četná ústí tunelů, které se dál větvily a zavrtávaly do útrob jeskyně. Na různých místech rašily z kamene malé trsy Herayina plamene a ohromný prostor tak osvětlovala matná modrozelená záře. Všude po zemi se válela zkroucená a polámaná ocel – pozůstatky Královny vln.

Vzduch byl prosycený odporným pachem smrti a zatuchlé hlíny. Jeskyní se neustále rozléhal tichý nářek, který každých několik vteřin přehlušil bolestný výkřik, z něhož tuhla krev v žilách. Všude, kam se Calen podíval, viděl pomačkané brnění, vnitřnosti, těla a oddělené končetiny. Dva muži se nabodli na kus ulomené oceli. Nedaleko od nich ležel trpaslík, podle všeho mrtvý už delší dobu, který měl obě nohy useknuté v koleni. Když Calenovi vystřelila do krku kyselá chuť zvratků, musel polknout, aby nevyšel ven. „Podíváme se po přeživších.“

Než to dořekl, uslyšel vzadu v hlavě Valeryse. Drak se už mezitím vydal prohledávat trosky a teď Calena naléhavě volal k sobě.

„Valerys někoho našel.“ Calen si klestil cestu úlomky zničeného korábu a Vaeril s Tarmonem se mu drželi v patách. Když došli na místo, Calen si vedle draka klekl a při pohledu na člověka, kterého Valerys objevil, jím projela vlna paniky. Erik byl napůl pohřbený v hromadě hlíny a kusech zprohýbaného, pokrouceného kovu.

Calen začal trosky odhrabávat a za nehty mu při tom ulpívala špína. „Eriku! Prober se!“

Erik se rozchrchlal a vyplivl spršku zeminy a prachu. Oči měl podlité krví a zčásti slepené. „Calene?“ vysoukal ze sebe slabým hlasem.

Tarmon poklesl vedle Calena a pár těžších kusů zmačkané oceli, které na Erikovi ležely, odhodil stranou.

„Nehýbej se,“ přikázal mu velitel královské gardy, když si něčeho všiml. „Elfe?“

„Co?“ Panika v koutku mysli se proměnila v učiněný děs, když Calen sklouzl pohledem ke dvěma ocelovým prutům, které měl Erik zabodnuté v noze a těsně nad bokem.

Vaeril si k němu okamžitě klekl, pod kolenem mu zakrúpala vrstva hlíny. Sáhl dolů pod Erikovo tělo a tékal očima sem a tam, zjevně něco hledal. „Ty pruty nejsou na druhé straně s ničím spojené. Potřebuju, abyste je vytáhli, až napočítám do tří. Já pak zastavím krvácení a rány zacelím. Jasně?“

Tarmon s Calenem přikývli. Vrchní velitel královské gardy působil o dost jistěji, než jak se cítil Calen. Ten se zhluboka nadechl, aby se uklidnil, a poté oběma rukama sevřel prut, který Erikovi trčel z břicha. Erik hekl bolestí. „Zatraceně, to mi tam rovnou můžeš vrazit další. Určitě by to bolelo mě.“

„Zmlkni, nebo ti zacpu pusy,“ vyštěkl Calen se zdviženým obočím, jako by se ptal, jestli má svou hrozbu splnit.

Erik se pousmál, ale když Tarmon uchopil druhý ocelový prut, jeho výraz rychle přešel v bolestivou grimasu. „Hlavně si pospěšte.“

Calen cítil, jak elf čerpá energii z Jiskry, stejně jako když na větrném korábu uzdravoval Tarmona. Oheň, voda, vzduch, země a duch. Calen se pokoušel sledovat, jak Vaeril zaplétá vlákna do

sebe, ale počínal si neuvěřitelně hbitě. Výběr vláken zdaleka nebylo to jediné, v čem práce s Jiskrou spočívala. Existovalo nesmírné množství složitých a důmyslných způsobů, jak je zkroutit, otočit a vytvarovat, a také nesmírné množství kombinací, které se daly z paprsků Jiskry vytvořit. Therin zmiňoval, že léčitелеm se nemůže stát jen tak někdo a že zacelení rány není hračka – léčitel musí přesně pochopit, co chce udělat.

„Jedna,“ začal odpočítávat Vaeril. „Dejte pozor, abyste je vytáhli rychle a čistě.“

Calen sevřel prut co nejsilněji.

„Dva.“

Erik zavřel oči a ústa se mu zkroutila v očekávání bolesti.

„Tři.“

Když Tarmon s Calenem zabrali a vytrhli pruty ven, Erik hlasitě zaskučel, ale elf nezaváhal ani na vteřinu. Ihned se dal do práce a splétal vlákna Jiskry do složitých vzorů. Calen ještě nic podobného neviděl. Rány se rozšklebily tak, že mohl nahlédnout dovnitř, ale nevyřinula se z nich ani kapka krve. Sledoval, jak svaly a tkáň srůstají a jak všemi směry vyrašily červené nitky, které se přes zranění natahovaly od jednoho konce k druhému. Calen nemohl uvěřit vlastním očím, když se rány začaly zavírat pod novou vrstvou kůže, jako když pavouk snová svou pavučinu.

Erik vydechl úlevou a Vaerilovi se podlomila kolena. Elf se jen taktak stačil zapřít levou rukou, aby nespádl na zem.

„Jsem v pořádku,“ ujistil Calena, který se k němu okamžitě natáhl. „Uzdravování se od ostatní magie liší. Stojí tě mnohem víc sil. Musím si jen odpočinout, stejně jako on.“

Calen chápavě přikývl a elf se opřel o velký balvan.

„My musíme pokračovat v hledání. Možná naši pomoc potřebují i další,“ pronesl Calen a obrátil se k Tarmonovi.

„Souhlasím, draleide. Určitě jich tu najdeme víc,“ přisvědčil Tarmon a oba se s heknutím zvedli na nohy.

Calen svou postavou většinu lidí převyšoval, ale i on teď musel vzhlednout, aby mohl s Tarmonem mluvit tváří v tvář. „Prosím, říkej mi Calene.“

•

Prohrabávali trosky větrného korábu už celé hodiny a našli mnohem víc přeživších, než v kolik se Calen odvažoval doufat. Rozhlédl se kolem. Kromě Falmina, Vaerila, Erika a Tarmona vyvázlo z nehody přes šedesát vojáků – šedesát dva, aby byl přesný. Dvacet tři trpaslíků a třicet devět lidí. Všichni teď seděli okolo hromady Herayina plamene, kterou nanosili doprostřed jeskyně, aby nezůstávali ve tmě. Vaeril nemohl baldír živit donekonečna a spálit neměli co. Zvláštní modrozelená záře světélkující rostliny prostupovala rozlehlý prostor a zalévala vše kolem.

Calen měl sice radost, že objevili tolik přeživších, nicméně na Královně vln se plavilo přes dvě stě vojáků. Dvě stě vojáků, z nichž zbylo jen několik desítek. Mrtvých našli o mnoho víc. Z Tarmonovy královské gardy přežilo čtrnáct mužů. Rozsah té ztráty Calena nepřestával tížit a svíral mu útroby. Lítostivosti nepropadl jen proto, že neustále vnímal Valerysovu mysl.

Drak mu stál po boku, otíral se mu čenichem o dlaň a zoufale se snažil onen smutek, jenž na něj doléhal, alespoň trochu zmírnit.

„Děkuju,“ zašeptal Calen, pohladil Valeryse po šupinách na hlavě a vyloudil ze sebe lehounký úsměv. Hned nato vzadu v hlavě ucítil příliv klidu.

Calen záúpěl a posadil se na udusanou zem. Svaly ho pálily, vyschlo mu v krku a ruce i nohy měl poseté šrámy a oděrkami. Valerys se v tu ránu uvelebil vedle a položil mu šupinatou hlavu na koleno.

„Je k neuvěření, co všechno dokážeš, elfe.“ Falmin přejížděl prstem po zjizveném kousku kůže, který mu zůstal po zásahu šípem do břicha. Větroplavce našel Erik, v bezvědomí a zavalitého hlínou a kusy oceli.

Vaeril na něj kývl. „Mrzí mě, že jsem nemohl udělat víc. Pořád jsem ještě slabý. Všechna energie, kterou zraněný vstřebá při léčení, stojí léčitele dvakrát tolik sil.“

„Ale, s tím si nelam hlavu. Ženský jizvy přímo zbožňujou,“ mrkl na elfa Falmin.

Calen střelil po Vaerilovi pohledem a musel se chtě nechtě rozesmát. Elf na Falmina zíral s rozpačitým výrazem a zjevně netušil, co na to říct.

„Famine, jenom bych ti rád poděkoval. Kdyby ses pro nás nevrátil... no, už bychom tu nebyli.“

„Přesně tak,“ přisvědčil Tarmon a trochu si poposedl. „Draleid... tedy Calen,“ opravil se, „má pravdu. Vděčíme ti za život.“

Erik souhlasně přikývl.

Falmin vypadal, že nevěří svým uším. „Vy že mi vděčíte za život? Vždyť nebýt vás, dopadli bychom stejně. To královská garda zadržela říši na nádvoří. To draleid se chopil řízení Královny vln – ať její kovový srdíčko opatrujou bohové. Nejspíš vám vděčím za život už tolikrát, že to ani nespočítám, a mám dojem, že pár zářezů brzo ještě přibude. Tak mi prostě jeden ten zachráněný život odškrtněte.“

„No...“ ozval se po krátké odmlce Erik, „a co uděláme teď?“

Ta otázka se držela ve vzduchu už dlouho. Kladli si ji úplně všichni, ale nikdo ji až doteď nevyslovil nahlas. Neměli ponětí, kde jsou. Dokonce i Falmin byl ztracený, protože nevěděl, kudy Calen koráb vedl.

„Vypadá to, že tu bejvalo křížení. Asi už je to dost dávno. Všechny tyhle cesty někam vedou,“ vysvětlil Falmin a ukázal k tunelům zahluobeným do stěn obrovské jeskyně. „Podle mě bychom si měli jeden vybrat. Ty hlavní jsou obvykle značený. Když jeden takový najdeme, zřejmě nás dostanu do Durakduru. Nic ale neslibuju.“

Calenovi to trochu zvedlo náladu. Pořád měli naději.

„Musíme být opatrní,“ poznamenal jeden z trpaslíků, který se Calenovi představil jako Korik. Patřil ke gardistům královny Kiry, měřil zhruba metr padesát a přes ramena mu splýval karmínový plášť. Byl úplně holohlavý a do hustého černého plnovousu měl zapletenou spoustu zlatých a stříbrných prstýnků. Jeho oboustranná sekera mu spočívala na klíně. „V nitru těchto hor se skrývá mnoho temných bytostí: urakové, wyrmové, podzemní démoni, arachodi. Některé tunely zůstaly opuštěné z dobrého důvodu.“

„Podzemní démon? Co to, u všech bohů, je?“ Erik si objal kolena, a jak se předklonil, v krátkých světlých vlasech se mu zamihovala modrozelená záře Herayina plamene.

„No jo, strašný potvory,“ odpověděl Falmin. „Některý jsou velký jako domy. Mají špičatou hlavu, kůži tvrdou jako kámen a ocas se spoustou trnů, co jsou dlouhý jako lidská ruka. Nikdy mě nic nevyděsilo tak strašně moc, jako když jsem se týhle příšeře kdysi podíval do očí...“

Calenovi přeběhl mráz po zádech. Představa, že by na něco takového narazili, se mu vůbec nezamlouvala. Valerys se v reakci na to rozechvěl a začal tiše vrčít. Calen občas zapomínal, že jeho myšlenky už nepatří jen jemu.

„Co to vyvádí?“ zeptal se Erik a pohodil k Valerysovi hlavou.

„Nic. Asi se mu nelíbí, co o těch podzemních démonech slyší.“

Valerys se rozvrčel hlouběji.

„Ať už uděláme cokoli,“ vložil se do hovoru Vaeril a poposedl si dopředu, „budeme potřebovat tři věci – jídlo, vodu a odpočinek.“

„Přesně tak.“ Falmin si protáhl ruce. „Spal bych klidně několik dnů v kuse.“

Calen se snažil nevnímat tupou bolest, která se mu vinou odlivu rozšířila do trupu i končetin. Strhnout budovy před nádvořím ho stálo ohromné množství sil a popravdě neměl zdání, jestli by se teď dokázal postavit na nohy, kdyby to zkusil.

„Souhlasím,“ ozval se Tarmonův hluboký hlas. „Nejdřív si odpočíneme a potom vyrazíme na cestu. Zajistím hlídky, střídání po dvou hodinách. Víc spánku si dovolit nemůžeme. Jsi pro?“

Tarmon mluvil přímo ke Calenovi. Na vrchního velitele královské gardy byl mladý, ale i tak viděl nejméně o deset let víc než Calen. Ten si záhy uvědomil, že se k němu neotočil jen Tarmon. Dívali se na něj všichni. Dívali se a čekali na jeho rozhodnutí.

Když Valerys ucítil, jaké břemeno na Calenovi spočívá, zamručel, zvedl hlavu a postavil se. Nato odkráčel doprostřed jeskyně a levandulovými očima pozoroval ústí tunelů.

„Ano,“ odvětil Calen konečně a snažil se, aby to vyznělo dostatečně rozhodně. „Valerys půjde na hlídku taky.“

„Já si vezmu tu první,“ prohlásil Erik a vyškrábal se na nohy. Tarmon a několik vojáků se k němu připojili. „Vzbudím vás za dvě hodiny.“

Calen nakopl kamínek na zemi a spolu se skupinou dál postupoval tunelem vpřed. Pár hodin odpočinku mu ani zdaleka nestačilo. Prospal by klidně několik dní v kuse, ale to nepřicházelo v úvahu.

„Podle mě vůbec netuší, kam jdeme,“ zašeptal mu Erik, když Falmin zkoumal větroplaveckou značku na zdi tunelu. „Už tu chodíme kdovíjak dlouho, a nepřipadá mi, že by se tady dokázal zorientovat.“

„Pořád to zvládne líp než my,“ odvětil Calen. Jemu připadalo všechno kolem stejné, ale Falmin přinejmenším některé značky, vyryté do hladkých stěn tunelů, poznával. „Co jiného bys chtěl dělat? Díky němu máme aspoň nějakou šanci, že odsud vyvážneme živí.“

„Já vím.“ Erik ztěžka vydechl a prohrábl si vlasy. Calen ho ještě nikdy neviděl takto nervózního. „Promiň, to... tyhle tunely... Prostě mi z nich naskakuje husí kůže. Mám pocit, jako by se stěny pořád přibližovaly.“

Calen se zastavil a položil mu ruku na rameno. „Dostaneme se z toho, Eriku. Jenom musíme jít dál. Krok za krokem.“

Erik přikývl a sklopil zrak k zemi. „Jasně, máš pravdu.“

„Můžu to dostat písemně?“

Erik se zachechtal a vzhlédl, aby se Calenovi podíval do očí. „Zmlkni a padej,“ přikázal mu a postrčil ho dopředu. „Nikdy se odsud nevymotáme, když tu budeme jenom postávat.“

Drobné trsy Herayina plamene, které tu a tam vyrůstaly ze země nebo ze stěn tunelů, vyzařovaly právě tolik světla, aby Calen viděl na pár metrů před sebe, ale ne o moc dál. Kdyby vyčaroval baldír, jen by se tím vysiloval, ovšem i tato možnost ho lákala. I on si stejně jako Erik bezděky připadal stísněně, když civěl do chřtánu tunelu vedoucího kilometry pod horu. Jedinou skutečnou útěchu mu poskytoval Valerys, který pobíhal kolem. Přízračná záře z rostlin propůjčovala jeho sněhobílým šupinám zvláštní modrozelený nádech.

„Jak ti je?“ zeptal se Vaeril, když Calena dostihl.

„Mně? Dobře,“ zalhal Calen. „A tobě? Zdálo se mi, že tě všechno to léčení dost vyčerpalo.“

Vaeril tázavě zvedl obočí. „To, co jsi udělal tam na nádvoří, by tě za normálních okolností zabilo. Neznáš Jiskru tak dlouho, abys z ní mohl nasát tolik energie a přežít.“

„Napadlo mě, že se to může stát,“ připustil Calen odevzdaně a pokrčil rameny. „A pořád moc nechápu, jak to, že jsem naživu.“

„Nikdy předtím jsem se s draleidem nesetkal a o jejich spojení s Jiskrou toho příliš nevím, ale možná to souvisí s Valerysem. Můžeme se zeptat Therina nebo rakiny, až se vrátíme do Durakduru. Jeden z nich bude určitě vědět víc.“

Calen se nad tím návrhem pousmál a pohledem sklouzl k Valerysovi. Když pomyslel na Therina s Aesonem, vynořila se mu v hlavě otázka. „Vaerile?“

„Ano?“

„Ohledně Therina... Proč ho ostatní aravellští elfové nenávidí?“

Vaeril si povzdechl. „Tak to není...“

„Vždyť dělají, jako by ani nebyl. Nebo se na něj pořád mračí. Gaeleron jím vysloveně opovrhne a ani se to nesnaží skrývat. Jenom ty se chováš jinak.“

Vaeril se za chůze díval pod nohy a na Calena ani nepohlédl. Soustředěně sprádal odpověď. „Není pravda, že by ho nenáviděli. Jen podle nich nemá žádnou čest. Což je pro elfa totéž, jako by vůbec neexistoval.“

„Ale... proč?“

„To je dlouhý příběh a já ani nebyl naživu, když se to stalo, takže bych ho zřejmě nedokázal vylíčit přesně.“

„Času máme dost,“ poznamenal Calen a ukázal do nekonečného tunelu, který sice místy ozařovaly světélkující květiny, ale jinak se utápěl ve tmě. Těch tajností měl už po krk.

„Tak dobrá,“ rezignoval Vaeril. Calen zaznamenal, jak se Erik nenápadně přišoural blíž a nastražil uši, aby mu něco neuniklo. „Začátek toho příběhu už znáš – vyprávěl jsem ti ho v Aravellu. Ale osvěžím ti paměť. Když Řád padl a Fane Mortem se v Al-Naslá

chopil moci, začala velká čistka. Říše pronásledovala jotnary, dokud je úplně nevyhubila – nebo v to aspoň věřila –, a trpaslíky zahnila pod zem. My elfové jsme se však postavili na odpor a spolu s námi i skupinky lidí. Po celé Eferii zuřily obrovské bitvy, v nichž vyhaslo mnoho a mnoho životů. Nakonec už jsme sloučeným silám říše a zrádné dračí gardy nedokázali odolávat dál.“

„Co se stalo?“ přerušil ho Erik, který s nimi během prvních elfových vět postupně srovnal krok.

„Rozštěpili jsme se,“ odpověděl Vaeril s hlubokým smutkem v očích. „V elfských dějinách tomu říkáme odluka. Náš lid se rozdělil na dvě frakce. Jedna z nich zastávala názor, že válka se nás už netýká, a všechny ostatní eferijské národy tak nechala napospas osudu.“

„A ta druhá?“ naklonil Erik k elfovi hlavu.

„K té patřím i já. My jsme věřili, že zkrátka nemůžeme Eferii jen tak vydat Faneovi. Že musíme něco udělat.“

„Ale co Therin?“ naléhal Calen, protože už ho unavovalo poslouchat podruhé ten samý příběh.

„Therin si musel vybrat. Buď elfové z Lynalionu, anebo ti z Aravellu.“

„A on si vybral Lynalion?“ zeptal se Erik s nevěřicným výrazem ve tváři. Calen vyčkával mlčky, ale žaludek se mu sevřel obavami. Therin přece nemohl na Eferii zanevřít. Nemohl připustit, aby se jí zmocnil Fane.

Vaeril si znovu povzdechl. „Nevybral si nikoho. Svým přesvědčením měl blíže k elfům z Aravellu, ale v první řadě ho vážala povinnost ke všem elfům bez rozdílu. Víte, podle mě se rozhodl tak čestně, jak jen mohl. Uvědomoval si, že se tím odsuzuje k vyhnanství, ale nechtěl rozdělení našeho národa podporovat. Všichni ho proto měli za zbabělce, který opustil svůj těžce zkoušený lid v nejtemnější hodině. Čest je choulostivá záležitost. Co jeden elf vnímá jako čestné, může druhému připadat zavrženíhodné.“

„Před námi něco je,“ všiml si jeden z vojáků v čele skupiny.

Když Calen zvedl hlavu, skutečně v dálce spatřil tečku žlutého světla. „Co to podle vás bude?“

„Snad cesta ven,“ pokrčil Erik rameny. „Ale to asi brzo zjistíme.“

Jak postupovali dál, tečka se pořád zvětšovala a zvětšovala, dokud se neukázalo, že světlo vychází z místnosti na konci tunelu.

„Draleide, tohle tě určitě bude zajímat!“ zavolal Falmin zepředu, poté co vstoupil dovnitř.

Calen, Erik a Vaeril se vydali ke vchodu a belduarští vojáci v čele skupiny jim vytvořili uličku. Calen se při tom neubráníl přívalu rozpaků: muži mu vzdávali hold lehkou úklonou a odevšad se ozývalo „draleide“ nebo „můj pane“.

Když je cestou do místnosti míjeli, upíral zrak do země a ze všech sil se snažil nedívat na Erika, který se bezpochyby dobře bavil.

Uvnitř Calen konečně zjistil, odkud se ona žlutá záře pronikající do tunelu bere. Vydávala ji obrovská světlující rostlina podobná Herayinu plameni. Nacházela se uprostřed šestiúhelníkové místnosti, která měřila ode zdi ke zdi asi patnáct metrů. Hladké hranaté stěny byly vytesané přímo do horského masivu, jak to u trpasličí architektury bývá zvykem. Vzadu za rostlinou spatřil Calen ohromné kamenné dveře se zlatem vykládanými značkami, vyrytými po celém obvodu.

U dveří stála z každé strany obrovská zlatá socha vysoká až po strop jeskyně. Obě vypadaly identicky: znázorňovaly trpaslíka v dokonale vyvedené plátové zbroji, který se zkříženými rukama opírá o topor sekery, jejíž hlava mu spočívá u nohou.

„Tuhle barvu jsem v Durakduru nikdy neviděl,“ poznamenal Calen a natáhl k zářivé rostlině uprostřed místnosti dlaň. Žlutá záře ho dočista okouzila. „To je neskutečné.“

„U Hafaesirova kladiva.“

Calen se otočil a viděl, že dovnitř vstoupil Korik s ostatními trpaslíky. Když si všimli žluté rostliny a obrovských dveří strážných dvěma sochami, poklekli všichni na koleno.

„Ti vždycky nadělají,“ zamumlal Falmin a protočil panenky. Pak zavrtěl hlavou a přesunul se na druhou stranu místnosti k masivním kamenným dveřím.

„Ty tohle místo znáš?“ zeptal se Calen a vyšel Korikovi a jeho druhům vstříc.

„Nevím jistě,“ odpověděl trpaslík s nábožnou úctou v hlase. „Ale mám dojem, že jsme objevili vchod do Vindakuru, perly Trpasličích držav. Ztratili jsme s ním spojení už před několika stáletími. Každou průzkumnou výpravu, kterou jsme vyslali, zastavily propadlé tunely, hnízda arachodů nebo urakové. Mysleli jsme, že už se sem nevrátíme. Ve všech textech se mluví o tom, že Vindakur je jediné místo v Državách, kde se Herayin plamen barví dožluta.“

„Nezdá se mi to?“ vydechl další trpaslík, prosmekl se kolem Korika a upřel pohled na obrovské kamenné dveře.

„Aha!“

Všichni obrátili zrak k Falminovi, který u nich zrovna stál s rukama v bok a s vítězoslavným výrazem ve tváři. Kámen se rozdělil vedví, a zatímco se obě křídla dveří zasouvala do okolních stěn, vzniklou mezerou proudilo dovnitř ještě více žlutého světla.

Průchod se dál otevíral, a když se k němu Calen s ostatními přiblížili, Falmin rozhodil rukama. „Říkal jsem si, že tu nebudu jen tak okounět, zatímco se vybavujete. Páka je hned tamhle. Stačilo zatáhnout.“

„Vždyť ale...“

„Co to, sakra...“ přerušil Calena Erik, který se postavil mezi něj a Falmina, ale sám se vzápětí odmlčel a s nakloněnou hlavou zíral na výjev za kamennými dveřmi.

Rendall se v chladném měsíčním světle procházel troskami zřícené budovy. Belduar konečně padl. Po celá staletí zůstával říši trnem v oku, když odrážel útok za útokem. Mnoho draků padlo za obět jeho obrovitým kuším, těm ďábelsky geniálním trpasličím vynálezům. Fantomovi se možná nového draleida zajmout nepodařilo, ale zničení vrhačů byl dar z nebes, díky kterému se karta obrátila.

Nový draleid. Prázdnými ruinami města se do praskání dosud nevyhaslých ohňů rozlehl Rendallův smích. Šlo o toho kluka z vesnice. Rendall by tomu odmítal uvěřit, kdyby to fantom nepotvrdil.

Jakkoli zlá a zvrácená bytost to byla, nikdy nelhala. Neměla to zapotřebí. Vědět to Rendall už tehdy, na místě by chlapce zabil.

Odfrl si a kopl do hromádky navršeného kamene. Těla, která zatím průzkumníci našli, patřila pouze vojákům. Nikomu jinému. Žádné ženy, děti, staří nebo nemohoucí. Belduarští je museli před bitvou evakuovat tunely a ty pak při ústupu záměrně zbořili.

Na zemi před Rendallem ležela ohyzdná mrtvola belduarského obránce. Kov, jenž ho měl chránit, se mu zapustil do těla a roztavená ocel z něj sloupala většinu zčernalé a seškvařené kůže.

Rendall do znetvořených ostatků několikrát štouchl botou a otráveně se ušklíbl. Draci představovali účinnou zbraň, ale nikdy po nich nezůstalo dost materiálu na výslech. Právě výslechy Rendalla bavily. Těšily ho chvíle, kdy před sebou viděl zlomené vězně, a rád zkoušel, co všechno jejich tělo vydrží. Některé přiměl mluvit pouhým bičováním – prosté, ale efektivní. Jiní si žádali... vynalézavější přístup. Ty měl v oblíbě nejvíc.

Někteří při výslechu vzdorně zatínali zuby a čelist, zatímco Rendall vyhrožoval, že jim uřízne končetinu nebo je stáhne z kůže. Vždy ho překvapilo, kolik z nich skutečně věřilo, že své výhrůžky nesplní. Jakmile si svou chybu uvědomili, kochal se strachem v jejich očích.

„Pane inkvizitore.“

Rendall si povzdechl. Stál mezi troskami s rukama v bok a jeho rudý plášť se vzdouval v prašném větru. „Co se děje, kapitáne?“

„Našli jsme přeživšího. Je to elf.“

Rendall prudce trhl hlavou a po tváři se mu rozlil zlomyslný úšklebek, který se ani nesnažil skrýt. Před sebou spatřil tři vojáky v rudých a černých barvách Lorijské říše. Ocelové hrudní pláty jim pokrývala špína a krev a u nohou jim v popelu klečel elf.

Dlouhé hnědé vlasy měl spleené krví a po pravé tváři se mu táhla tenká jizva. Z levé ruky mu zbýval jen zjizvený pahýl. Rána nebyla čerstvá, ale pořád se úplně nezahojila. Pocházela z nějaké předchozí bitvy, pravděpodobně z nedávného fantomova útoku. Když elf Rendallův pohled opětoval, v očích mu planula chladná nenávist.

„Výborně,“ řekl Rendall a dřepł si před elfa na bobek. „Pořád máš vůli bojovat. Už se nemůžu dočkat, až tě o ni hezky pomalu připravím.“ Krátce na elfa mrkl a poté se napřímil. „Ten nepůjde k ostatním zajatcům. Vezměte ho ke mně do stanu a tam ho připoutejte. Bude vyžadovat zvláštní zacházení.“

„Pane.“ Voják kývl a odtáhl elfa pryč.

Nakonec mi prozradíš všechno.

Eltoar zavřel oči, zaklonil se a nechal vítr, aby mu ovíval tvář a čečral vlasy. Poté se zhluboka nadechl nosem a trochu si na Heliosově zátylku poposedl. Když oči zase otevřel, pohlédl na hořící kupu sutí a trosek, v níž se Belduar proměnil. Plameny zářily do noci. Eltoara bodlo u srdce a pocítil záchvěv viny. Teď už pomohl srovnat se zemí dokonce dvě nejkrásnější města, jaká kdy existovala. V duchu spatřil bortící se ilnaenské hradby, slyšel nárek umírajících a chřípí mu naplnil pronikavý zápach spáleného masa, který se vznášel ve vzduchu prosyceném krví a prachem.

Zahnal všechny podobné vzpomínky a uvrhl je do nejtemnějšího koutku mysli, kde je plánoval zanechat už napořád.

Pak ztěžka polkl a připomněl si, kolik členů dračí gardy padlo během těch několika staletí za oběť obřím belduarským kuším. Střely, které ty trpasličí vynálezy vysílaly na nepřítele, létaly rychlostí blesku. Když si Eltoar vybavil draky padající z nebe, za nimiž se táhla krvavá stopa, sevřel ruce v pěst. Skutečnost byla taková, že ani tyto obludné stroje neměly dračí gardu zastavit. Ta ovšem ve své namyšlenosti podcenila jejich sílu. Tentokrát Eltoar stejnou chybu neudělal: úder vedli rychlý a drtivý. Pomohlo jim, že když se fantom při prvním útoku pokoušel draleida zajmout, zničil tolik kuší, že střely alespoň nezaplnily celou oblohu.

Eltoar se vytrhl z úvah a unaveně vydechl. *Přistaň vedle Liny a Karakese.* Drak odpověděl hlubokým zamručením, stočil se doleva a vrhl se střemhlav dolů.

Náhlá změna směru a prudké klesání přiměly Eltoara k úsměvu. Zdaleka nic se nevyrovnalo letu na Heliosově hřbetě, když drak volně plachtil nad zemí. Nic na celém známém světě se nemohlo pyšnit takovou silou, rychlostí a elegancí. Nechal mysl splynout s tou Heliosovou, aby cítil i ten nejjemnější poryv větru, lehký odpor vzdušných proudů, okolní chlad i mírné vibrace, jak drak mával křídly. Vnímal úplně všechno.

Díky Heliosovu ostrřížímu zraku spatřil dole Lyinu, jak se stará o Karakese – drakovi s rudými šupinami jedna z belduarských střel proletěla během bitvy ramenem. Nebyl v ohrožení života, ale Eltoar skoro cítil bolest, která z majestátní bytosti vyzařovala.

Těsně nad zemí Helios mocně máchl křídly a svůj střemhlavý let vyrovnal skoro stejně prudce, jako se spustil dolů, takže všude kolem rozvířil mračna prachu a popela. Eltoar mu seskočil z hřbetu a dopad utlumil vlákny vzduchu. *Nechám donést jídlo. Odpočiň si, příteli. Zasloužíš si to.*

Když Helios sklonil mohutnou hlavu, měl Eltoar špičku drakova čenichu na dosah. Natáhl se a položil mu dlaň na černé šupiny. „Myia elwyn er unira diar.“ *Mé srdce je navždy tvé.*

Uvnitř cítil klid a teplo, které k němu Helios v duchu vysílal. Ohromný drak se poté schoulil na zem a upřel pohled na Lyinu s Karakesem.

„Jak je na tom?“ zeptal se Eltoar, když přišel ke své sestře ve zbrani.

Lyina byla člověk, potomek starého lorijského rodu. Měla bronzovou pleť, na které se čas nepodepsal jedinou vráskou, a světle hnědé vlasy svázané do copu. Stejně jako Eltoara ji chránila bílá plátová zbroj dračí gardy se zlatým lemováním a černým plameňem na hrudi.

S povzdechem se k němu otočila. „O nic nejde – vlastně měl tenhle nemotora dost štěstí. Ale kdyby vyletěl o kus výš, když jsem mu řekla, to rameno bych mu teď vůbec nemusela spravovat.“

Rudý drak ohrnul pysky, vycenil zuby a zhluboka zavrčel. Karakes byl sice menší než Helios, ale ne o moc – od hlavy k ocasu měřil nějakých padesát metrů.

„Ale kušuj,“ sykla Lyina a obrátila se zpátky k Eltoarovi. Občas mu připadala napůl šílená, ale prokázala se jako mimořádně schopná válečnice a stála mu po boku v těch nejtemnějších dnech. „Dá se dohromady. Jenom si potřebuje odpočinout.“

„Tak na to dohlédni. Za úsvitu vyletíme na sever.“

Lyina odhodlaně přikývla, a když se znovu otočila ke Karakesovi, nespokojeně zamlaskala.

Hned nato zamířil Eltoar k velitelskému stanu dračí gardy. Nebylo těžké ho najít – zbytek armády většinou tábořil o kilometr nebo dva dál, aby se drakům vyhnul obloukem.

Plátno velkého stanu zářilo bělobou stejně jako brnění, které garda nosila, a zdobilo ho totožné zlaté lemování i černý plamen vyšitý na každé straně. Stan měl patnáct metrů na délku i na šířku a na jeho vrcholku se ve větru třepotala obdélníková vlajka. I v matném měsíčním světle na ní Eltoar rozeznal oba symboly: černého lorijského lva a plamen dračí gardy.

Fane dostál svému slibu. Gardu nikdo nedržel zkrátka, nikdo ji netrestal ani jí neporoučel tak jako kdysi Řád draleidům. Pravda, Fane je sice využíval, ale přesto to bylo jiné. Na bitevním poli měli naprostou volnost a pány svého osudu zůstávali i mimo něj. Dávno pominuly časy, kdy rada Řádu vyžadovala slepou poslušnost a draleidové se i s draky museli podvolovat vrtochům náladových a dětinských vládců.

Stálo to ale za to? Tu otázku si Eltoar kladl každý den a viděl ji i v očích svých bratrů a sester. Devět. Tolik jich z dračí gardy zůstalo. Přitom se k nim v Ilnaenu přidaly stovky dalších a ještě dvakrát tolik jich bojovalo na druhé straně. Teď jich zbývalo jen devět.

Od té noci se z dračích vajec žádné mládě nevyklubalo – až doteď. Nikdo nedokázal pochopit, proč už se draci nelíhnou, ale toto... Možná se díky tomu něco změnilo. Musejí onoho nového draleida najít, i s jeho drakem. Musejí zjistit, co se stalo.

Když Eltoar vstoupil do velitelského stanu, Pellenor seděl na zemi do půl těla nahý, měl zkřížené nohy a zavřené oči. Byl to vytáhlý, šlachovitý muž s tmavou kůží a kromě krátce střiženého plnovousu měl tvář i hlavu úplně holé.

„Cítil jsi něco?“ zeptal se Pellenor.

„Ne,“ odpověděl Eltoar, došel ke stolu napravo a z velké křišťálové karafy si nalil pohár vody. „Už se ozval inkvizitor?“

„Ještě ne.“ Pellenor otevřel oči a s nakloněnou hlavou si Eltoara pozorně prohlížel. „Něco tě trápí.“

„O ničem nevím,“ odsekl Eltoar. Měl dojem, že Pellenor u něj vždy dokáže vycítit i nejmenší změnu nálady. Tu schopnost považoval na užitečnou i otravnou zároveň, ale tentokrát Eltoarovi připadala spíš jen otravná. „Kde je Meranta? Venku jsem ji neviděl.“

Pellenor na změnu tématu nijak nereagoval. Pouze zvedl obočí, čímž docílil toho, že se Eltoar naštval ještě víc. Pellenor ohrnul spodní ret, ale nakonec se rozhodl odpovědět. „Vyrazila na lov, dokud to jde. Lepší, než kdybychom museli brát ze svého. Člověk nikdy neví, kdy se začnou zásoby dobytka tenčít.“

Eltoar přikývl, vypil vodu jedním douškem a poté si pohár znovu naplnil. Ze všech sil se snažil myšlenky na nového draleida vyhnat z hlavy, ale nešlo to tak snadno. Jak to, že se jeho mládě vylíhlo? Ten drak mohl představovat klíč k tomu, aby konečně znovu vybudovali vše, o co přišli. Musejí to rozlousknout.

„Co to s ním je?“ zeptala se Lyina, když vešla do stanu. Z rukou si tlustým hadrem stírala krev.

„Nedá mu spát to drače a jeho draleid,“ vypálil okamžitě Pellenor.

Eltoar se na něj zamračil, ale nahlas neřekl nic. Pořád nechápal, jak ho může mít Pellenor tak přečteného. Zdálo se, že vždycky ví, co se mu honí hlavou, ať už mu to Eltoar prozradí, nebo ne. „Spím klidně. Jenom mě to zajímá, nic víc.“

Lyina na Pellenora vesele mrkla a na tváři se jí objevil rozpustilý úsměv. Ti dva mu pili krev, i když zrovna nebyli spolu, a pohromadě ho doháněli bezmála k zuřivosti. Fane se ho ptal, proč si z celé dračí gardy vybral jako levé a pravé křídlo zrovna je. Ve chvílích, jako byla tato, si Eltoar kladl tutéž otázku. Ve skutečnosti se ale odpověď sama nabízela: uměli bojovat, nikdy ho nezahlavili a hlavně mu připomínali staré časy. Všichni, co znal, se změnili, zatímco oni dva zůstávali stejní. Nikdy se nenechali událostmi v Ilnaenu

nahlodat. Dál v sebe věřili, a místo aby se ohlíželi do minulosti, rozhodli se dívat dopředu.

Z Ilkyi a Voranura, dalších dvou příslušníků dračí gardy, začal postupem času číšet chlad, jako by vůči všem nepocítovali nic než lhostejnost. Smrt se stala součástí jich samotných. Jejich velitel Jormun byl ještě horší. Eltoar si velmi přál, aby lhostejnost převládla i u něj, ale on naproti tomu bažil po krvi. Eltoar cítil, jak se kolem Jormunovy duše stahuje takřka hmatatelná temnota. Během těch mnoha let začal užívat esenci neudržitelným tempem a stal se z něj docela jiný člověk.

Zbylou trojici vídal vlastně jen zřídka. Podle posledních zpráv věděl, že Erdin pobývá nejspíš někde v Ardanu, Luka zase v Karvosu a Tivar už skoro sto let neopustila Drakaldryr. Eltoar jim jejich nepřítomnost nemohl vyčítat. I nad nimi se od bitvy o Ilnaen – nebo od rozkolu, jak se oněm událostem také říkalo – vznášela temná mračna. Rozkol. Při tom slově se mu sevřelo srdce, jako by ho měl v kleštích, a na jazyku ucítil hořkou pachutí.

Než od inkvizice dorazil posel s novinkami, uběhla víc než hodina. Přispěchal vychrtlý mladík v příliš velkém koženém oděvu, měl lstivou tvář a placatý nos. Stanul před nimi s očividnými rozpaky, takže bylo zřejmé, že nenese dobré zprávy. S těmi by navíc inkvizitor Rendall neposílal poslíčka, ale přišel by je sdělit sám. Ta prohnaná krysa nevynechala žádnou příležitost, aby se mohla pochválit.

„Tak co?“ vyštěkl Eltoar, když mladík skoro dvě minuty přešlapoval u vchodu, aniž pronesl jediné slovo. Eltoar se s netrpělivým povzdechem svalil na křeslo. Lyina postávala u stanové tyče asi dva metry od něj a Pellenor dál seděl na zemi se zkříženými nohama, jako když Eltoar vešel dovnitř.

„Totiž...“ Mladý voják ztěžka polkl a poté se napřímil. „Nesu zprávy od inkvizitora Rendalla, pane.“

„Pokračuj,“ pokynul mu Eltoar.

„Ehm...“

„Poslíčky, co se nedokážou vymáčkout, nemá velitel zrovna v lásce,“ upozornila ho pobaveně Lyina. „Být tebou, radši bych to neprotahovala.“

Mladík znovu polkl. „Inkvizitor Rendall vzkazuje, že ve městě není po draleidovi ani stopy, můj pane. Podle něj uprchl tunely do Trpasličích držav.“

Eltoar zaťal zuby a postavil se. „Tak zaprvé,“ začal a vyrazil vojákovi vstříc, „nejsem žádný tvůj pán.“ Mladík k němu vzhledl s výrazem, který se nedal popsat jinak než jako zděšený. Eltoar si moc dobře uvědomoval, že se svými širokými rameny a ostře řezanou čelistí dokáže zastrašit. Navíc na sobě pořád měl bílé plátové brnění s černým plamenem dračí gardy na hrudi. Věděl, co se mezi mužstvem šušká – že její členové mají duše stejně prohnilé jako fantom a že draci hodují na kostech těch, kdo říši zklamali. Eltoara podobné zvěsti nezajímaly, ale k něčemu přece jen byly. „A zadruhé, ví Rendall *určitě*, že draleid utekl do Držav?“

„Ano, můj pa...“ Mladík se ošil. Chvěly se mu rty a zadrhával. „Ví to určitě.“

Eltoar si ho změřil od hlavy až k patě, zatahal za vlákna vzduchu a nasměroval si je k uším, aby zesílil okolní zvuky. Poté vlákna ztenčil a poslouchal, dokud neuslyšel nepravidelný tlukot. Mladíkovi bušilo srdce tak, jako by v plné zbroji zdolával horský sráz. *Něco přede mnou tajíš.* „Dobrá. Nech nás o samotě.“

Nemusel to říkat dvakrát. Vojákovi se v očích mihla nesmírná úleva a vystřelil ze stanu dříve, než mohl Eltoar vůbec zvážit, že ho nechá na hraní Heliosovi. I tím by tomu proklatému inkvizitorovi vyslal jasný vzkaz.

„Dejte toho poslíčka a inkvizitora Rendalla sledovat. Klamou nás a já chci vědět proč,“ prohlásil Eltoar, když se mladý voják dostal z doslechu.

„Jak si přeješ,“ odpověděl Pellenor a s překříženými nohama se postavil. „Myslím, že máš pravdu. Část příběhu nám určitě zamlčeli.“

„Napadá tě jakou?“ zeptal se Eltoar se zdviženým obočím.

Pellenor zamyšleně našpulil rty. „Možná že Rendall nenašel přímo toho chlapce nebo draka, ale něco – nebo *někoho* –, co ho k němu dovede.“

„A tohle všechno jsi vyčetl z tváře na smrt vyděšeného kluka, co dal dohromady sotva pár vět?“ ušklíbla se Lyina a zavrtěla hlavou. „U všech bohů, Pellenore, přestaň si konečně tak vymýšlet.“

Pellenorovi zacukaly koutky. Nebyl to přímo úsměv – Pellenor se doopravdy smál jen zřídka –, ale Eltoar viděl, že se dobře baví. „Ne, Lyino, tohle všechno jsem vyvodil, protože inkvizitory studuju už několik staletí, dívám se, jak pracují, jak reagují na určité situace, a taky používám selský rozum.“ Na okamžik se odmlčel a mezi oběma Eltoarovými křídly zavládlo ticho. „Kromě toho jsem obdržel zprávu od jednoho ze svých informátorů. Viděli, jak si tenhle náš inkvizitor nechal odvést do stanu jednorukého elfa.“

Eltoar sledoval, jak se Pellenor posměšně uklonil a odešel pryč. „Parchant jeden,“ utrousila Lyina a zvedla oči ke stropu.

Dahlen se na okamžik zastavil, aby se uklidnil. Srdce Durakduru teď ze všeho nejvíc připomínalo lazaret. Tísnilo se tu zkrvavení lidé i trpaslíci, z nichž někteří utrpěli taková zranění, že už ani neměli být mezi živými. Právě ho mýjeli dva trpaslíci s nosítky v rukou: člověku, který na nich ležel, někdo uťal paži v rameni a krk s tváří mu pokrývaly cáry zčernalé, popraskané kůže. Z jeho křiku tuhla Dahlenovi krev v žilách.

Nepochyboval, že za běžného dne nabízelo srdce Durakduru nádherný pohled. Bylo to město ve městě uvnitř skalního masivu. Představoval si, jaký v podzemním království vládne ruch a jak se ve vzduchu vznáší vůně čerstvě upečeného chleba a praženého ječmene, prostoupená jemným kovovým nádechem ze zdejší kovárny. Skutečnost vypadala úplně jinak. Vzduch nevoněl ani čerstvě upečeným chlebem, ani praženým ječmenem. Páchl potem, ocelí a spečeným masem, byl těžký a Dahlenovi se z něj dělalo zle. Vzadu na patře ucítil pachut' tak silnou, že měl pocit, jako by ji mohl poválet na jazyku.

Nedoléhal k němu ani skřípot koleček u vozíků nebo dětský smích. Místo nich slyšel nárek umírajících mužů a vzlykání jejich blízkých. Celou scenerii navíc zalévala tlumená modrozelená záře z těch podivných rostlin.

V Belduaru se všechno seběhlo během několika minut. Jakmile začali draci spalovat město, vypukl chaos. Vojáci se otočili a dali se na útěk. Cestou odhazovali meče a štíty a prchali, co jim nohy stačily. Dahlen to vojákům neměl za zlé. Co zmůže meč a štít proti

bestii, která z nebe chrlí plameny a smrt? Proti nestvůře, která umí svým dechem roztavit ocel a svléct člověka z kůže? Dahlen natáhl ruce před sebe. Netřásl se mu, ale za to vděčil svému výcviku. Srdce mu i tak svíral strach.

Otec odpočíval poblíž na nízké kamenné zídce. Od chvíle, kdy vyšlo najevo, že se Erik s Calenem do Durakduru nedostali, skoro nepromluvil. Jen mlčky seděl na místě.

Přes dvůr se k nim blížil Therin. I uprostřed okolního zmatku krácel vzpřímeně a s rozvahou. Zelenohnědý plášť mu líně povlával za zády a modrozelené světlo oněch zvláštních rostlin propůjčovalo jeho stříbrným vlasům přízračnou záři, takže vypadal jako duch.

S pevně semknutými rty oběma přikývl. „Aesone, už nás čekají.“

Aeson pozdrav opětoval, promnul si dlaně a postavil se. Pak položil Therinovi i Dahlenovi ruku na rameno a přitáhl si je blíž. „Ať už tam zazní cokoli, jdeme Erika s Calenem hledat. Jsou pořád naživu, jenom uvízli někde v té síti tunelů. Cítím to.“

Therin na sobě nedal nic znát. „Já také. Jsem s tebou, Aesone. Určitě je najdeme.“

Beznaděj, kterou měl Aeson vepsanou ve tváři, vystřídal náznak úsměvu. „Ano, najdeme. Ale teď si pojďme promluvit s králi a královnami.“

Před radní síní nestály žádné strážce. Dahlenovi to připadalo divné, ale předpokládal, že za současné situace nikdo neměl čas ani chuť se podobnými věcmi zdržovat.

Therin otevřel dveře, vstoupil dovnitř a pokynul Aesonovi s Dahlenem, aby ho následovali.

Dahlen to ani nepovažoval za možné, ale v síni vládla ještě ponuřejší atmosféra než na nádvoří, přestože se tu neozýval žádný nárek ani křik. V místnosti panovalo naprosté ticho. Vzduch nebyl cítit spáleninou, nýbrž vyčíněnou kůží a svíčkami. I tak v něm viselo něco těžkého a pochmurného.

Vládci Trpasličích držav seděli shrbení na svých trůnech, které spočívaly na vyvýšeném stupínku. Žádný ani nezvedl hlavu, aby nově příchozí pozdravil. Za stupínkem stálo v šesti výklencích šest soch bohů – ti působili stejně vznešeně a přísně jako vždy. Dahlen

si všiml, že Hafaesir se nachází vedle Herayi. Díky lekcím od otce věděl, že takové postavení je v trpasličí kultuře běžné, nicméně i tak mu připadalo zvláštní.

Král Daymon seděl zhroucený na krátké dřevěné lavici vlevo u zdi a na sobě měl stále svou plátovou zbroj. Přestože byla pomačkaná a pokrytá zaschlou krví, díky zlatému lemování a obrovským nárameníkům vypadala vskutku majestátně.

Králův nový vrchní rádce Ihvon Arnell stál se založenýma rukama a svrastělým obočím před lavicí, zatímco obr Asius seděl uprostřed místnosti na podlaze. Mohutné nohy měl zkřížené pod sebou a modrobílá kůže mu v záři rostlin slabě světlkovala. V místnosti byl patrně jediným, kdo navenek neprojevoval žádné emoce.

„Nechť se vaše ostří nikdy neotupí a váš oheň nevyhasne,“ pronesl Therin k trpasličím vládcům a zlehka se uklonil v pase. Trpaslíci zamumlali odpověď.

„Vaše Výsosti.“ Elf drobnou úklonu zopakoval a tentokrát se díval přímo na Daymona. „Dospěli jste k dohodě?“

Jedna z trpaslic se na trůnu zavrtěla. Podle světlých zapletených vlasů protkaných šedinami šlo o Pulroan, královnu Azmaru. Nejstarší vládkyně si povzdechla a vsedě se trochu napřímila. „Ne tak docela, mistře elfe.“

Therin zvědavě pozvedl obočí.

„Poskytnou mému lidu útočiště,“ vysvětlil Daymon a hlas mu na konci věty zhořkl. „Ale o plánu na znovudobytí města nechtějí ani slyšet.“

„Trpaslíků dnes přišlo o život už dost!“ zvolala jiná královna, stále viditelně rozčilená po nějaké předchozí hádce. Dahlen ji odhadoval na královnu Elenyu z Ozrynu – prozrazovaly ji ohnivě rudé vlasy a krátká sekerka připnutá k opasku. To znamenalo, že třetí královna, která doposud mlčela, je Kira z Durakduru a nalevo od ní sedí volkurský král Hoffnar.

„Neměla byste zapomínat, že i můj lid dnes umíral, královno Elenyo. A když teď Belduar padl, není nikdo, kdo by zvenku hlídal tyhle vaše... *nory*.“ Při těch slovech Daymon přimhouřil oči a z hlasu mu číselo rozhořčení. „Jsme...“

„Můj král se snaží říct,“ přerušil ho Ihvon a vrhl na mladíka soucitný pohled, „že i když si nesmírně vážíme vaší pohostinnosti, nemůžeme složit ruce do klína a prostě se smířit s tím, že jsme ztratili domov. Vzdali byste se stejně snadno Durakduru? Nebo Ozrynu? Žádáme jen, abyste pochopili, jak zásadní pro nás je získat Belduar zpět.“

V místnosti se rozhostilo napjaté ticho, jako by ji prostoupila hustá mlha. Nikdo se neodvážil prolomit ho první. Dahlen toho o etiketě na královských dvorech nevěděl příliš, ale klidně by se vsadil, že rádcové své panovníky nepřerušují zrovna často.

Všechny pohledy se stočily k Daymonovi, ale ten nic neřekl, jen se upřeně díval na Ihvona. Jejich rozhovor proběhl beze slov, takže Dahlen se mohl pouze dohadovat, o co šlo. Když bylo zřejmé, že král svého rádce před ostatními kárat nehodlá, promluvila Pulroan.

„To chápeme, lorde Arnelle, ale v naší současné situaci protiútok naplánovat nemůžeme, což sám dobře víte. Určitě nejsem jediná, kdo cestou sem minul nádvoří plné sténajících raněných. Jsme ochromeni. Všechny větrné tunely do Belduaru jsme museli zbořit, aby nás sem říše nepronásledovala. Teď se musíme přesкупit a shromáždit své síly. Teprve až tehdy můžeme začít přemýšlet o tom, že vaše město dobudeme zpět.“

Ihvon se ušklíbl a pomalu sklonil hlavu. Dahlen by přísahal, že mu po tváři přelétl stín. V králově přijímacím pokoji nemluvil o trpaslících zrovna uctivě, takže nyní musel trpět, když se tu před nimi takto ponižoval.

Vládkyni nakonec odpověděl sám Daymon, poté co se zvedl na nohy. Když se v brnění, pokrytém krví a špínou, vztyčil v celé své výšce, budila jeho mohutná postava respekt. „To se vám snadno řekne. Vy tu sedíte na trůnu a váš lid je v bezpečí svých domovů!“

Kira se zničehonic napřímila, oči jí žhnuly. „Chápeme tvou pozici, králi bez království, ale nezapomínej, kde právě stojíš. Jsi tu jen díky tomu, co dokázali tví předchůdci. My tě však neposuzujeme podle zásluh tvého otce nebo děda. Každý musí předvést sám, co v něm vězí. A máš pravdu – tohle je náš domov a ty by sis to měl dobře zapamatovat!“ Kiře se hlubokými nádechy vzdouvala hrud’.

Daymon neodpověděl. Rozzuřeně vypochoďoval ze síně ven, aniž počkal na svého rádce. Ten se pohledem omluvil Pulroan, ale na Kiru se zlostně zamračil. Když odcházel, ještě se lehce uklonil a kývl na pozdrav Aesonovi s Therinem.

Pulroan si na trůnu poposedla a unaveně vydechla. Kiře, která nasupeně zírala kamsi na protější zeď, při tom očima probodávala zátylek. „Therine Eiltrisi, Aesone Virandre. Omlouvám se za takové přijetí. Aspoň už víte, jak se věci mají. Co v této záležitosti hodláte podniknout dál?“

„Jakmile si odpočineme, vyrazíme na cestu, Vaše Výsosti,“ překvapil královnu Aeson. „Můj syn Erik a draleid se ještě nevrátili. Vezl je poslední koráb z Belduaru a neznámo proč zřejmě uvízli v tunelech. Byl bych vám nesmírně vděčný, kdybyste nám poskytli průvodce.“

„To uděláme, rakino. Náš národ vám to dluží,“ odpověděla Pulroan s náznakem zvědavosti. „Jistě ale víte, že síť tunelů je rozsáhlá a táhne se celými Lodharskými horami. V jejich hlubinách nemůžete narazit jen na trpaslíky.“

„S tím počítáme, Vaše Veličenstvo.“

„Dobrá tedy,“ rozhodla Pulroan, sraštila obočí a na čele jí vystoupily řady vrásek. „Průvodce na vás bude čekat ráno. Teď nás, prosím, nechte o samotě. Musíme se poradit i o jiných věcech.“

„Jak poroučíte, Vaše Veličenstvo. A děkuji vám.“

Královna mu krátce pokynula na rozloučenou, načež se obrátila k Elenye a zapředla hovor s ní.

Kousek za dveřmi do síně je dohnal Asius. „Aesone, nemohu se k vaší výpravě přidat. Místo toho se pokusím spojit s klanem Fenryrů. Věřím, že pokud neuspějete, mohli by nám angani s naizením draleida a tvého syna pomoci.“

„Měňavci?“ opáčil Aeson. „No když myslíš.“

„Fenryrové se těší vážnosti a úctě a něco mi dluží. Opatruj se, příteli.“

„Asiusi,“ ozval se Therin, když se obr chystal odejít, „pokud by Fenryrové dělali problémy, pověz jim, že se ztratil syn Lamače okovů a potřebuje jejich pomoc.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Z temnoty a světla.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.